

Видання Оттавського відділу Української Канадської Суспільної Служби

ОТТАВСЬКИЙ ВІСНИК

березень-квітень 2005 ч. 5

ПОДІЇ/ОГОЛОШЕННЯ/РЕКЛАМА

У цьому числі:

Розмова з Борисом Вжесневським про його участь у помаранчевих подіях

Українська військова мініатюра – колекція Рона Соробей, ст. 19-20

СТОРІНКА НА ВЕСЕЛО
сучасний український
політичний анекдот

Микола Кулішов:
ЧЕТВЕРТА ХВИЛЯ
ЕМІГРАЦІЇ І ПРОБЛЕМИ
НАВКОЛО НЕЇ

Віктор Ющенко і депутат канадського Парламенту Борис Вжесневський на місці загибелі В'ячеслава Чорновола. Позаду, поле Чорновола, засіяне зерном з місця трагедії.

Сумнозвісний "Камаз" із Дніпропетровської області у той фатальний для Чорновола день - **25 березня** 1999-го року віз у своєму кузові пшеницю. Частина її висипалася після зіткнення з машиною лідера Руху. Друзі та колеги В'ячеслава Чорновола, а також випадкові люди, розібрали її по жмені на пам'ять. Тоді виникла ідея неподалік від місця трагедії засіяти поле цією пшеницею, і назвати його іменем Чорновола. Тепер тут щоосені можна збирати урожай. Кожен колосок з цих п'ятдесяти соток – виріс із зерна, яке віз тоді "Камаз". Поле належить сім'ї, що живе у Бориспільському районі Київської області. На трьох братів Гордієнків – стара мати, три дружини, семеро дітей і майже 100 га взятих в оренду угідь для фермерського господарства. Усі живуть в одному будинку, прокидаються з сонцем і мріють колись поїхати у відпустку. Гордієнки були одними з перших які зібрали зерно, що висипалося з причепу Камазу, котрий збив В'ячеслава Чорновола. Із відра вийшов мішок, з мішка – поле. Найстарший з братів упевнений, що колись у кожній буханці українського хліба буде і чорноволівське зернятко. «Навіщо?», – запитаєте ви? «Щоб жити по правді», – відповіли. Зерно з поля Чорновола – пам'ять про нього – розходить по всій Україні, і має потрапити в кожну українську хлібину.

Будете біля Києва, ступіть і ви там за своєю жменею пшениці-пам'яті.

Український пам'ятник для Вашингтона

Проект резолюції, яка дозволяє урядові України встановити у Вашингтоні пам'ятник-меморіал жертвам сталінського голодомору в Україні у 1932-1933 роках, подано до конгресу США. У комітет із ресурсів палати представників конгресу для подальшого розгляду надійшов документ, який внесли 14 конгресменів. У разі схвалення цього законопроекту, уряд Віктора Ющенка одержить дозвіл на встановлення меморіалу на одній із ділянок у центрі Вашингтона, яка перебуває у федеральній власності. Нагадаймо, що внаслідок дій сталінського режиму в 1932-1933 роках в Україні, за різними

оцінками, від голоду загинуло від семи до десяти мільйонів осіб, або від 10 до 25 відсотків населення. Ще 1986 року конгрес США призначив спеціальну комісію, яка розслідувала причини голоду і дійшла висновку, що дії радянської влади можна вважати геноцидом. Якщо конгрес США дозволить поставити новий меморіал, у Вашингтоні буде вже два українських пам'ятники. 1964 року тут з'явився монумент Тарасові Шевченку, який, як було записано в резолюції конгресу, "черпав натхнення в нашій великій американській традиції для боротьби з імперіалістичною і колоніальною окупацією його батьківщини".

Нас багато, але в канадському уряді – не дуже...

...проте, навіть один представник української громади в Парламенті може кардинально вплинути на канадську політику

"Оттавський Вісник" вже знайомив своїх читачів із внеском небайдужих канадських українців до недавніх "помаранчевих" подій.

Цього разу, пропонуємо розмову з людиною, котра якнайбільше докладалася до них на урядовому рівні – парламентаристом Борисом Вжесневським.

Спеціально для "ОВ"

- Наша попередня розмова відбувалася напередодні українських виборів 2004 року. Ви якраз вилітали в Україну. Тепер, оглядаючись назад, хотілося б довідатись про ці події більше, із слів, можна сміливо сказати – учасника, що безпосередньо приймав участь у цьому процесі, як від урядового канадського боку, так і в самій Україні. Наперед кілька слів, як все починалося в Канаді? — Від чого починали? То була б довга розповідь. Бо то такі події були, що вони запам'ятовуються детально. Але розпочалося з того, що якось влітку у прем'єр-міністра на 24 Sussex надворі було прийняття. Я використав нагоду, щоби підійти до міністра канадської Агенції міжнародного розвитку (CIDA) Айлін Керрол, і довідатися конкретно, що планується робити під час виборчого процесу в Україні, які урядові плани, які ресурси збираються присвятити. Коли підійшов до неї, представився, що є новим членом Парламенту і що хотів би з нею зустрітися. Вона спитала, по якій справі, я їй пояснив. Міністр відповіла, що то не є пріоритет для неї. Проте, їй сказав: "Але не зважаючи на те, я б таки з вами хотів зустрітися і все пояснити, бо вважаю, що надходять історичні моменти". Але міністр не була зацікавлена та відійшла. І пізніше мені сказали, що я дуже агресивно почав розмовляти. Ну, не думаю, що то було агресивно. Я хотів її переконати, що в дійсності тут є небувалий момент для українського народу. Після того щотижня по кілька разів, а часами і два рази на день, від мого бюро дзвонили до неї, щоб домовитися про офіційну зустріч. Тоді ж я вилетів в Україну, але ще не як парламентарист, бо вже декілька років готувався і знав, що це будуть незвичайні вибори з прогнозованими наслідками, коли існуюча влада буде робити все, щоб запобігти волі народу вибрати нескорумпованого президента.

- Тобто, ви вже довгий час стежили за ситуацією в Україні? — Та вже від 1988 року. А відкладати ресурси на виборчий проект прозорості почав ще декілька років тому, і тому поїхав в Україну щоби зорієнтуватися краще з детальними ситуаціями на місцях, а також, заангажувати людей, зорганізувати бюро. І тоді довідався, що Канада навіть не мала наміру мати спостерігачів в Україні під час другого туру. Тут не розуміли, що найбільший фальш відбудеться саме тоді. І тут єднаються, чи переплітаються, ролі парламентариста і людини-українця, канадця українського походження, який вже довгий час був задіяний в українських справах. Я не міг пропустити можливість в якийсь позитивний спосіб вплинути на ті події.

- Навпевне, організація допомоги в Україні вимагала чимало фінансових

25 листопада 2004 р.
Демонстрація в Оттаві перед Парламентом

23 листопада 2004 р., Консульство України, Торонто

Wrzesnewski, Wasylcia-Leis and Bloc MP Bernard Bigras. All travelled to Ukraine as part of the Ukraine Election and Transparency Project run by the University of Alberta. This project was funded and made possible by a donation of \$250,000 by Borys to the University of Alberta.

першому турі ми мали групу українців з Канади в Луганській області, які вже не раз працювали в Україні. Вони після виборів відразу ж подали рапорт, де було понад двісті великих порушень, задокументованих у п'яти головних категоріях. І навіть цьому єдиному документу, зафіксованому канадцами слід віддати

Continued on page 4

На інавгурації Президента України

Latvian President Vaira Vike-Freiberga, Borys and US Secretary of State Colin Powell

Олександр Зінченко, Юлія Тимошенко, Борис Вжесневський

26 квітня: 19 річниця Чорнобиля

**Чорнобильська
радіофобія
охопила
цілий світ**

Досить помітно, що в Україні деякі політики використовують страх перед Чорнобилем для різних цілей. Ще у травні 1996 тодішній посол України в США пан Щербак опублікував статтю в журналі Scientific American, у якій для блага світу в жакливо чорних барвах представив медичні наслідки катастрофи в Чорнобилі. Після прочитання цієї статті склалося враження, що її метою було викликати жалість. Але не жалість потрібна Україні, але сила, яку слід знайти в собі. Пан Щербак стверджував, посиляючись на українське відділення Greenpeace, що 32 000 осіб померли в Україні внаслідок опромінення, а також переконував, що діти із заражених територій не мають шансів на здорове життя. Він також пригадав, що 5 % українського бюджету йде на боротьбу з наслідками катастрофи, а гроші ці походять зі спеціального 12%-го податку від заробітку. Такий податок мав би гальмувати економічний розвиток країни. Український уряд зазначає, що фінансові видатки на Чорнобиль від 1986 по 2000 року становили 148 млрд. доларів США. Значна частина цих коштів пішла на регулярне проведення обстежень здоров'я, доплату до пенсій і інші чорнобильські привілеї, замість того, щоб йти на розвиток господарки. Така політика спричинила поширення синдрому "чорнобильської жертви": спад ініціативи, низький рівень адаптації до нових умов, безпорадність, очікування зовнішньої допомоги. Цей синдром є однією з причин того, що в Україні 71% переселених домагаються допомоги з безробіття.

1986-2005

ЧОРНОБИЛЬ

ХРАМ БЕЗГЛУЗДЯ

*І третій ангел просурмив,
І впала з неба зоря велика,
що палала... (Одкровення 8, 10)*

*Збудований на чорній казці,
Бетон, закиданий свинцем
З волхвами, вбраними у маски,
Що служать там вночі і вдень.
На вівтарі — уран-святиня,
Живий — неначе Вічний Цар,
Кронос, що жертви потребує,
Дітей бере собі у дар.
Жерці ковчег оберігають
З завітом, вписаним у кров,
Причастя атомне приймають
Щоб в душах жах не охолов.
А йодом страх свій запивають
Замість червоного вина,
Як далі правити, не знають,
Початок був — кінця нема!
Возведений тілець свинцевий
Враз світ до себе навернув,
Зорею-полюном проблиснув
В жовч, рік третину, обернув.
Самі собі його зробили
Й дають собою данину,
Хоч і вдають, що не існує
Самі й кланяються йому.
Співці дивних пісень співають
Четверту сурму з неба ждуть,
Владики на тім заробляють,
Перед відходом в вічну путь.
Горить лише одна там свічка,
Збезчещена росте трава
А так, то все нормально наче
І доколя - тишина.*

Б. Малина, 1996

Церковні фінанси

Митрополичий Синод УГКЦ у листопаді минулого року схвалив рішення до початку кожного академічного року в першу неділю вересня на всіх парафіях УГКЦ проводити добровільний збір коштів на потреби Українського католицького університету. Загалом було затверджено сім "других таць" на рік, зібрані кошти з яких будуть віддані на найважливіші сфери діяльності УГКЦ, серед яких Петровий гріш, на папський місійний фонд, на потреби християн у Святій Землі, на капеланство в українському війську, на організацію "Карітас-Україна" та на катехитичну діяльність.

Гарячі суперечки навколо 9 травня

Die Presse, Австрія

І знову організатори московських торжеств, що відбудуться з нагоди 60-ї річниці капітуляції Третього Райху, зіштовхнулися з відмовою. Останнім про те, що 9 травня до Москви не прибуде, дав знати український Президент Віктор Ющенко. Ще в лютому Ющенко обіцяв російському президенту Путіну приїхати до Москви. Ця обіцянка викликала в Україні гарячі суперечки. Як і в трьох державах Балтії, частина українського населення наводить аргументи, що перемога Радянської Армії принесла країні не національне визволення, а лише новий гніт. Цей погляд розповсюджений насамперед у Західній Україні, де з 1945 року тисячі людей в Українській Повстанській Армії вели багаторічну партизанську війну проти СРСР. Навпаки, у Східній Україні, як і раніше, надзвичайно поширена радянсько-російська історична інтерпретація славної перемоги Сталіна над гітлерівським фашизмом. Отже, Ющенко залишиться 9 травня вдома і спробує перебороти внутрішні українські розбіжності. Місце українського президента 9 Травня буде на Хрещатику, головній вулиці Києва.

Литовці хочуть знати агентів КДБ поіменно

В Литві скандал, який розгорнувся у країні навколо оприлюднення списку колишніх кадебістів. Як повідомили литовські ЗМІ, до резерву КДБ у 1980-ті роки був зарахований віце-спікер сейму Альфредас Пекелюнас. Аналогічні дані стосуються голови департаменту держбезпеки країни Арвідаса Поцюса, стверджує європарламентарій від Литви Вітаутас Ландсбергіс. Список резервістів поповнив міністр закордонних справ Литви Антанас Валіоніс. На відміну від Валіоніса, який знав про те, що був зарахований у резерв ще 1980 року, Пекелюнас і Поцюс стверджують, що дізналися про зв'язки з КДБ значно пізніше і ніяк з ним не співпрацювали.

У відповідь на запит спікера сейму Артураса Паулаускаса держархіві повідомили, що загалом у списках резерву КДБ є 420 литовських громадян. Згідно з литовськими законами, осіб, які були внесені у резерв КДБ, не вважають такими, що співпрацювали з секретними службами СРСР. Та незважаючи на це, опозиція серйозно прагне домогтися відставки голів МЗС і ДДБ, а також оприлюднення списку всіх осіб, які були в резерві КДБ, і повного розсекречення архівів колишнього литовського відділення КДБ СРСР. Литовський закон про архіви передбачає двадцятирічне обмеження на розсекречення документів. Хоча ці обмеження не забороняють роботу з архівами, а лише передбачають визначені правила допуску, опозиція законом не задоволена. Її лідер, голова партії консерваторів Литви "Союз Вітчизни" Андрюс Кубілюс, закликає уряд взяти приклад із Чехії і Словаччини, де були зняті всі грифи секретності і оприлюднені імена, відповідно, 20 і 10 тисяч осіб, що співпрацювали з органами спецслужб. А що Україна? Пахне там чимось приблизно, хоч як у Литві, не кажучи про Чехію і Словаччину?... Гм-м, мабуть, списки довгими виявляться...

"О т т а в с ь к и й В і с н и к"

Видання Оттавського відділу Української Канадської Суспільної Служби.

У "Вісник" використані матеріали українських та зарубіжних засобів масової інформації. Позиція авторів не завжди співпадає з позицією видавців. Всі матеріали, реклама, оголошення подаються мовою та правописом оригіналу зі збереженням автентичної орфографії і пунктуації, а також інших мовних особливостей авторів. Надіслані документи не повертаються.

Редакція, графічний дизайн та розповсюдження:

Богдан Малина, Володимир Катрушенко, Михайло Риндзак

Телефони: (613)843-8206, (613)225-5768 e-mail: tmarta@estart.com

Поштова адреса: "Ottawskij Visnyk", 820 Forest St., Ottawa ON, K2B 5P9

HOUSE OF COMMONS

FIRST SESSION

38th PARLIAMENT

Notice Paper No. 7

Wednesday, October 13, 2004

Private Members' Notices of Motions

M-156 — October 12, 2004 — Mr. Wrzesnewskyj (Etobicoke Centre) — On or after Tuesday, October 26, 2004 — That, in the opinion of this House, the government should impress upon the Government of Ukraine to ensure a fully transparent election process by: (a) providing free access for Ukrainian and international election observers, multiparty representation on all election commissions, unimpeded access by all parties and candidates to the media, freedom of candidates and media from intimidation or harassment, a transparent process for complaint and appeals through electoral commissions and the courts; (b) guaranteeing election monitors from the Office of Democratic Institutions and Human Rights, other participating States of the Organization for Security and Cooperation in Europe, Ukrainian political parties, candidates' representatives, non-governmental organizations, and other private institutions and organizations, both foreign and domestic; and (c) providing unobstructed access to all aspects of the election process for the Ukrainian presidential election of October 31, 2004 and a potential second round election for

25 листопада 2004 р. Перед Парламентом Канади, Оттава

Foreign Affairs Minister Pierre Pettigrew and MP Borys Wrzesnewskyj at the Ukrainian Canadian Congress Triennial Convention on October 1, 2004 in Winnipeg, Manitoba.

Borys Wrzesnewskyj and Hon. John Turner, former Prime Minister of Canada. Ukrainian Consulat, Toronto, Nov. 23, 2004

Oral Question Period

October 13, 2004

Ukraine

Mr. Borys Wrzesnewskyj (Etobicoke Centre):

Mr. Speaker, my question is for the Minister of Foreign Affairs. Ukrainian officials recently summoned Canada's ambassador to Ukraine for publicly raising alarms about the possibility of an undemocratic election in the country's upcoming presidential election. As well, there has been an attempt, by poisoning, on the life of the frontrunner, Mr. Victor Yushchenko. What is Canada doing to make it clear to Ukrainian authorities that a genuinely democratic political system is a prerequisite for the country's full integration into the western community of nations?

Hon. Pierre Pettigrew (Minister of Foreign Affairs): Mr. Speaker, on September 21 our ambassador in Kiev declared publicly Canada's serious concern that the elections may fail to meet democratic standards. The Government of Canada is sending about 40 observers, one of the largest contingents ever to observe the election. Our embassy is also leading an informal group of 25 diplomatic missions working together in Ukraine to monitor electoral developments. Canada is actively engaged in efforts to encourage a free and fair election in Ukraine.

Continued from page 2

належне. Що цікаво, при одній зустрічі на інавгурації українського Президента, американський посол наголосив, що цей рапорт канадців-українців про Луганськ примусив американців кардинально передумати свій кінцевий звіт, котрий тоді готувався.

- *То вже після першого туру були вагомі результати доцільності згаданого проекту?* — Безсумнівно. Американці, після того, як прочитали цей рапорт поданий канадсько-українською групою, і все перевірили - а це все було документоване, на папері, фотографіях, у відео та аудіо записах — то вони змінили своє ставлення і тон свого вирішального звіту по виборчому процесі в Україні.

- *А як далі розвивалися події тут, у Канаді?* — Я нарешті добився зустрічі з міністром CIDA.

Думаю, що там у міністерстві, накінець, зрозуміли важливість моменту... Треба брати до уваги, що є різного типу міністри. Є такі міністри, котрі провадять департаментом чи міністерством, і є такі, що міністерство провадять ними. На жаль, це властива характеристика бюрократії — не брати на себе ризик і не робити щось наперед. Не всі міністри дають собі раду поборювати таку бюрократичну тенденцію. В даному випадку я нарешті добився тої зустрічі і переконав міністра, що Канада мусить вислати спостерігачів на другий тур українських виборів.

- *Але це була менша кількість, ніж...* — Так, це була дуже мала кількість, але хоча б чогось добилось. Розпочався процес, можна сказати. Бо, як я згадував, взагалі від Канади не було в планах мати будь-яких спостерігачів. І те, що зустріч відбулась, вже був прогрес... В той сам час я майже щодня висилав, так звані *кворуми*. Я збирав різні статті — і з Інтернету, і з газет — англійською та французькою мовами і готував матеріали, які ми висилали до кожного члена Парламенту, незважаючи, від якої він партії. І ці інформації кожного ранку знаходилися в них на столах. Також, тоді підготував першу резолюцію, котра пройшла в жовтні. Два тижні я зустрічався з провідниками всіх партій. Треба сказати, що перша партія, котра позитивно і відразу відгукнулася на цю резолюцію, це була партія NDP. Пізніше, десь за тиждень — Блок. Найважче було з консерваторами. Але нарешті, після двох напружених тижнів, отримав згоду всіх партій, що односторонньо прийматимемо цю резолюцію.

- *Про що йшлося у ній?* — В загальному сенсі, перша резолюція говорила про те, що в нас є велике застереження щодо передвиборчого процесу в Україні, і заклик, щоби український уряд запевнив всі можливості для мас-медіа, спостерігачів, а також вільного вибору своїм громадянам під час виборчого процесу. Але я був заскочений і в шоці, коли п'ятнадцять хвилин до того, як мав представляти резолюцію в Парламенті, мене викликали запискою із залу засідань і сказали, що консерватори зняли свою

підтримку. То була звичайна політична гра, таке буває, але не в такий важливий момент...

Наступні дні я дозволив до всіх українців, котрих знаю на заході Канади, і закликав щоб вони звертались до своїх депутатів-консерваторів у Парламенті, і щоб ці робили тиск на свою партію, що з такими речами в політику не граються. І вони це зрозуміли.

- *Чи ще хтось із парламентаріїв допомагав вам у поставленні цього українського питання в Парламенті?* — Люди абсолютно позитивно ставилися, але робота відбувалася тут, у мене в бюро.

- *А ви всю роботу самі робили?* — Ні. Зараз у мене є два помічники, а в той час у мене був один помічник. А треба пам'ятати, що після першої резолюції, в мене, також, були подорожі в Україну і назад.

- *Скільки разів ви їздили в Україну?* — Сім разів. З кінця серпня до початку січня. І не

пропустив тут жодної сесії Парламенту. Наприклад, був такий етап, що три тижні підряд я летів і був у Києві три дні, і тут був три дні. А тоді обмінювався днями з іншими членами Парламенту, щоб вони покривали ті мої дні під час відсутності. І відробляв їх. Бо депутати три-чотири дні обов'язково мусять бути присутніми у Парламенті. То в такий спосіб три тижні сюди-туди їздився.

- *Розкажіть, як виглядали ваші поїздки.* — Як згадував, перша парламентарна група, котра поїхала, була профінансована через університет Альберти. По прибуттю до Києва ми відразу зустрілися з послом. Після цього в мене відбулася зустріч із заступником голови Центральної виборчої комісії, паном Давидовичем (у третьому турі був назначений головою, прим. "ОВ") і ще з одним чоловіком із ЦВК. Пізніше я не раз із ним зустрічався. Коли Давидович побачив той рапорт із Луганська, спочатку почав записувати, а як усвідомив, скільки там негативної інформації, безсило розвів руками. Було явно видно, що й засоромився. І в нього була така реакція, що майже беззладний щось зробити із тією ситуацією. Також виявилось, що його дочка перебуває в Торонто. Між іншим, вона зголосилася бути спостерігачем на виборах в Україні. І ми подбали про те, щоб вона ним була, і на свої очі бачила все, що відбувалося в регіонах України.

- *А в яких областях ви побували?* — Ми поїхали в Херсон, Миколаїв, Одесу. Там відбулися зустрічі з губернаторами і з локальною пресою. Нас було трьох членів Парламенту. Ми між собою вирішили, хто на яку тему буде розмовляти, а так як я був одиницький, що найкраще давав раду з українською мовою, то я концентрував усі свої розмови щодо самих фальсифікацій, методики, документів. А інші два члени наголошували, один - на втручання Росії у виборчий процес, особливо персонально Путіна, а другий - пояснював чому Канада зацікавлена у чесних виборах, розповідав про українську діаспору. Ці прес-конференції відбулися у всіх цих трьох областях. Це також було досить важлива праця, бо опісля туди спеціально направили з Альбертського

House of Commons Debates Request for Emergency Debate November 24, 2004

Ukraine

Borys Wrzesnewskij, M.P. (Etobicoke Centre)

The Speaker: I wish to advise the House that I have received notice of an application for an emergency debate from the hon. member for Etobicoke Centre.

Mr. Borys Wrzesnewskij (Etobicoke Centre): Mr. Speaker, pursuant to Standing Order 52, I ask leave to propose the adjournment of the House for the purpose of discussing a specific and important matter requiring urgent consideration, namely the rapidly deteriorating situation in Ukraine as a result of an attempt at coup d'etat by the present administration and its impact on our domestic and foreign policies.

Speaker's Ruling

The Speaker: The Chair has considered carefully the request of the hon. member for Etobicoke Centre.

I do believe the matter is certainly one of some urgency.

Chair is inclined to permit the debate.

House of Commons Debates

NOVEMBER 24, 2004

Emergency Debate - Ukraine

Mr. Borys Wrzesnewskij (Etobicoke Centre): Madam Speaker, dear colleagues, fellow Canadians, tonight Ukraine finds herself on the brink.

Last night I came back from Ukraine, having observed the second round of presidential elections. I have to admit that prior to leaving for Ukraine, I was naively optimistic... What I saw in the second round was exponentially worse than what took place in the first round. There are hundreds of documented cases of electoral fraud, abuse and intimidation...

What we saw was the de facto coup d'etat committed by the current regime, the corrupt criminal regime of President Kuchma, along with the complicity of the Russian President Putin...

They have now decided that robbing the country blind was not enough, that they would rob the people of their will. The people have had enough. What I witnessed the day after the vote was what I would like to call the orange uprising. Throughout Kyiv, the capital, we saw orange streamers on the antennae on cars. Throughout Kyiv, we saw people wearing orange colours, orange arm bands. In the centre of the city, on Monday morning, approximately 100,000 people gathered. By evening, it was 200,000 people. By yesterday, it was 500,000 people. We understand there are approximately two million people protesting in the streets.

Since Ukraine's independence 14 years ago, we have talked about a special relationship between our two countries. Sometimes people misunderstand that term. They think it is based on economics. If we take a look at the economic figures, we quickly realize that it is not based on this. What it is based on is the hundreds of thousands of family ties between our two countries. There are 1.1 million Ukrainian Canadians in Canada. Tonight and in the coming days we have to give meaning to those words "special relationship". We have to make it clear that we do not accept this coup d'etat.

Mr. Yushchenko has now become a symbol, just as the colour orange has. It is no longer the man we refer to when we hear the chants of "Yushchenko". He has become a symbol of freedom. The will of the people of Ukraine has been expressed. We should acknowledge Viktor Yushchenko is in fact the president of Ukraine, and there should be consequences.

Prime Minister Yanukovich, President Kuchma, their cronies and their families should face economic and individual sanctions. They should be prevented from travelling the countries of the free world. We should also send a message to Russian President Putin, who directly involved himself in this election campaign and continues to meddle at this very dangerous point in time.

Finally, I would like to express, on behalf of the people of Canada, that tonight and in the days to come we will stand by the people of Ukraine, just as we were the first country in the western world to acknowledge Ukraine's independence in 1991. In the coming days we will take a lead among the circle of democratic nations in the world. Finally, our prayers are with the people of Ukraine as they stand on the cold, dark streets of Kyiv and all the cities where the people have come out to protest. Our prayers are with them during this orange uprising.

університету групи спостерігачів. Вернувшись у Київ, мав нагоду виступити на єдиному опозиційному "5 каналі". Там я мав довше інтерв'ю, де виказав невдоволення канадського уряду щодо першого туру виборів, а також велике застереження про втручання Путіна у вибори. Також відбулася в УНІАН (агентство новин, прим. "ОВ") велика прес-конференція.

- А що спонукало, щоб канадський уряд прийняв рішення про реальне число необхідних спостерігачів? — Це якраз десь тут і починалося. Перед другим туром виборів група наших канадців поїхала відразу до Миколаєва. Ситуація була просто жахлива. Наприклад, одна підгрупа, яку очолювала моя сестра, на місці була затримана за обвинуваченням, що їдуть у краденій машині. Звичайне авто, що вони вживали для транспорту. Врятувало — наші мобільні телефони та що я мав з попередніх зустрічей візитки губернатора області, і тільки після мого прямого телефонного дзвінка до нього, їх відпустили. Тож ми чудово знали, що готується величезна фальсифікація, застрашування виборців. Навіть нас, спостерігачів. Вже в день виборів у 6.15 ранку від когось був перший дзвінок на мій мобільний телефон, прямо в Миколаївській області, і як розпочалося, ті дзвінки були цілий день. Наше авто пробувала зсунути з дороги машина БМВ із затемненими вікнами. А що творилося по дільницях! Я особисто бачив у бічній кімнаті незапломбовані урни, додаткові пломби, на столі лежали наготовані запасні бюлетені...

- Перерву, але як вам вдалося це побачити? Вас фальшувальники туди спеціально запрошували, щоб зафіксувати їхні порушення? — Та ні, різниця, що я знав мову, цікавився ситуацією і розумів психологію цих людей. Я запрягав, що на одній дільниці голова комісії заходив у якісь бічні двері. В якийсь момент, коли він був у другому кінці дільниці, я підійшов сам до них, спробував перевернути клямку, вони відкрились, і в цей спосіб віднайшов. Коли ми вернулися назад до Києва, там виїхали трохи за місто, і аж мороз по спині пішов. Колона за колоною, в кожній по двадцять автобусів з військовими, і дві-три вантажні закриті машини, можна сподіватися це була зброя. Також у нас вже були фотографії, де із-заду ЦВК навезені просто на землі купи автоматів, прикриті пластиковими і металевими щитами, сотки і сотки автоматів. Ми бачили що розкручується надзвичайна ситуація.

В цей вечір у ЦВК біля 10 години, у великому залі, де підсумовувалися всі цифри — очевидно, нас туди не пускали — але на прес-конференції заступник голови Верховної палати російського Парламенту, який був присутній зі своїми радниками, поздоровив Януковича з демократичними виборами у прямому ефірі. Я скористав з нагоди і в хвилині наданого мені ефіру підійшов до мікрофону, сказав що не годжуся з представником Росії і що маю конкретні факти, і що в дійсності відбувається. Мені відразу почали виключати камери, але я хоч трошки встиг використати прямий ефір, щоб якось подати правдиву інформацію. До наступного ранку, коли зустрівся з канадським послом, у нас вже стільки даних назбиралося, хоч багато наших спостерігачів навіть ще не повернулося з дільниць від

Демонстрація перед Консульством України в Торонто, 23 листопада 2004 р.

попереднього дня. І десь біля десятої, на зустрічі з послом, через якого ми передавали офіційну інформацію до Канади, з вікна було видно що діялось на Майдані, щораз більше і більше людей там збиралося. Він остеріг всіх канадців у зв'язку з тим, що готується велика кількість військ, він не радить, зокрема членам Парламенту, туди йти. Але я мав моральний обов'язок піти, багато українців тут у Канаді брали участь у моїй виборчій кампанії. І як член Парламенту Канади зі сцени на Майдані я привітав Віктора Ющенка з перемогою...

- ...За що і дістали тут прочуханку від канадського уряду. А коли ви вперше познайомилися з Віктором Ющенком? —

Вже давно, приблизно десять років тому. І тоді я поспішив далі, бо був ще ряд прес-конференцій, зустрічей, і в цей день треба було вилетіти назад до Канади. Канада в той час випустила прес-реліз, який на жаль, був надзвичайно млявий. У вівторок вже був тут і встиг на демонстрацію в Торонто. Там теж готувався протест на суботу під Парламентом, але я сказав що в суботу парламентаристів нема, і в п'ятницю нема, а треба чимшвидше і тільки в четвер організувати. Це короткий час, і була проблема в фінансах, та я запевнив, щоб за фінанси не журилися, покритяться...

А хто був ініціатором демонстрації? — Ініціаторами виступили студенти, але я наполіг, що необхідно проводити демонстрацію в четвер, а не в суботу, бо буде пізно. Говорив і з студентами і з Конгресом Українців Канади, який взяв це під свій патронат, та планував на суботу. Вони збиралися замовляти два автобуси...

Continued on pages 9, 10

Євген Войчишин: ПАМ'ЯТАЙМО ПРО НАШЕ!

Є в оттавській українській громаді один пан, що його всі знають і головна його заслуга — що він знає всіх і про все. Перші слова при зустрічі з ним — “Що там нового, в Україні, світі, громаді?” Це пан Євген Войчишин. За своє життя він навчився бути уважним до подій, бо знає, що нема неважливих справ... Пам'ятає, як будучи малим хлопцем поїхав на ровері до сусіднього Крилосу, де проводив археологічні розкопки відомий український вчений Ярослав Пастернак. Там були розкопані фундаменти церкви та поховання галицького князя Ярослава Осьмомисла. Ніколи не забудуться вигляд костей та останків у похованнях — особливо вразили черепи з добре збереженими зубами. Проте найбільшим уроком було те, як треба ставитися до історії свого народу — відкриття у Крилосі сколихнуло усі суспільні верстви Галичини, викликало ентузіазм та паломництво тисяч прочан до витоків нашої державності. Та насувалися темні дні, передбачливий Ярослав Пастернак зумів заховати останки князів з Крилосу у Крипті Св. Юра у Львові на довгі роки війни, советської окупації... Їх віднайшли аж у 1991 році, коли Крипту підготовлювали до перезаховання Патріарха Йосифа Сліпого. (До речі, сам Я. Пастернак помер у Торонто у 1969 році). А пана Євгена доля закинула до Канади.

Тому так гостро й особисто сприймає пан Євген недалекість людей, які за короткий час умудрюються позанедбувати багато пам'ятних речей і подій. Вже кілька років пан Войчишин звертається до багатьох людей в українській громаді із закликом відновити таблицю біля пропам'ятного дуба, посадженого у 1988 році Конгресом Українців Канади до 1000-ліття хрещення України-Руси, у парку понад озером Довз (Dows Lake). Саме у цьому наймальовничішому кутку Оттави щорічно відбувається Фестиваль Тюльпанів, на який збираються тисячі горожан Оттави та туристів помилуватися чудовими квітами.

Фото Олексі Костюка з урочистої церемонії
посадження деревця.

Дерево виросло у чудовий гарний дуб, а з меморіальної таблиці залишився лише прямокутний камінь, без жодного сліду напису. Пан Євген стверджує, що напис був викладений мозаїкою, та з часом, під впливом холодної канадської зими, всі камінці викришилися... У Олексі Костюка (мабуть, і у багатьох інших людей) збереглися знімки з урочисті, а Юлія Войчишин, яка у 1988 р. (разом із В. Боцюрків, Л. Гірняк та п-ні Глібович) була членом організаційного комітету проведення святкування Тисячоліття в Оттаві, пообіцяла віднайти матеріали, пов'язані із цією подією.

Отож, давайте разом відновимо це пам'ятне місце і попросимо молодечі організації встановити постійну опіку над нашим дубом! Просимо всіх, хто брав участь у тих святкуваннях, має знімки, і зацікавлений у відновленні

Фестиваль Тюльпанів, на який збираються тисячі горожан Оттави та туристів помилуватися чудовими квітами. Дерево виросло у чудовий гарний дуб, а з меморіальної таблиці залишився лише прямокутний камінь, без жодного сліду напису. Пан Євген стверджує, що напис був викладений мозаїкою, та з часом, під впливом холодної канадської зими, всі камінці викришилися... У Олексі Костюка (мабуть, і у багатьох інших людей) збереглися знімки з урочисті, а Юлія Войчишин, яка у 1988 р. (разом із В. Боцюрків, Л. Гірняк та п-ні Глібович) була членом організаційного комітету проведення святкування Тисячоліття в Оттаві, пообіцяла віднайти матеріали, пов'язані із цією подією.

Так виглядає пам'ятний дуб тепер

звернутися до пана Євгена або до редакції “Оттавського Вісника”. А у пана Євгена ще багато різних місцевих історій та імен визначних осіб, про яких варто було пам'ятати, наприклад: в Оттаві похована рідна сестра відомого поета Богдана Лепкого, чи тут мешкала найсильніша людина світу — буковинець Дорофій, який міг підняти на плечі слона...

І зовсім свіжа історія, яка підтверджує правоту пана Євгена, що ми всі, та події навколо нас, якимось чином пов'язані між собою: під час поїздки Президента України Ющенка до США він зустрівся із сином всесвітньо-відомого конструктора літаків, українця Ігора Сікорського. Так от, в Оттаві донедавна мешкав Іван Яворський, який був близьким приятелем Сікорського і не раз намовляв пана Євгена поїхати з ним до Нью Йорку — політати на гелікоптерах. Але якось не знайшлося часу і про що тепер щиро жалкує.

“ТРІУМФАЛЬНА ЖІНКА” В ОТТАВІ

У суботу, 2-го квітня 2005 р., Суспільна Служба Оттави приймала єдиний у Канаді торонтонський Український драматичний театр “Заграва” з чудовою трагікомедією Н. Ковалик “Тріумфальна жінка”, у постановці Сергія Котеленця та режисера татру Йосифа Терлецького. Із збігом обставин у цей день — смертю Папи Римського Івана Павла II, негодою та снігом, а деколи і з просто небажанням приймати театр, на виставу у залі Православного Собору в Оттаві зібралось тільки кілька десятків глядачів. Вистава, гра акторів, музичний супровід були настільки захоплюючими, професійними, що глядачі отримали величезне задоволення і стоячи аплодували акторам на закінчення. Тема вистави заторкувала завжди надзвичайно актуальні теми відносин батьків і дітей, кохання, подружнього життя. Можливо вперше, з великим почуттям гумору та доброзичливістю, було показано стосунки між львівською родиною, яка заплуталася у своїх проблемах та амбіціях та прибулим з Канади родичем, який своєю відкритістю та щирістю розірвав тихий нудний плін життя.

Театр “Заграва” було створено у 1953-го року професійними акторами різних українських театрів, які опинилися у Торонто. До 1986 року “Заграва” брала щорічно участь у Міжтеатральному Фестивалі Театрів провінції Онтаріо, де займала переважно передові місця. Режисери, костюмери, художники та актори діставали звання найкращих у цих фестивалях, а з 12 закваліфікованих до фестивалю театрів донині залишилася тільки “Заграва”.

Дякуємо всім, що прийшли на виставу, менеджеру зали Собору, що практично безоплатно надали приміщення, а особливо тим оттавцям, що прийняли акторів на ночівлю. Надіємось, що театр не скреслюватиме Оттаву із маршруту своїх майбутніх гастролей, і завітає до нас ще не раз порадувати своєю майстерністю всіх, хто небайдужий до театрального мистецтва та української культури.

Матеріал підготував В. Катрушенко

Пожертва на підтримку “Оттавського Вісника”

Ця львівська жінка знає, що робить!
ЧИТАЙ І РОЗПОВСЮДЖИ НАШЕ!
БО ЯК НЕ ТИ, ТО ХТО?!

Моя пожертва \$ _____

Ім'я та прізвище: _____

Адреса: _____

Підпис: _____

Чеки з поміткою “На Оттавський Вісник” просимо висилати на адресу:

Ottavs'kyj Visnyk, 820 Forest St., Ottawa ON, K2B 5P9

Жертводавці одержать посвідку для звільнення від податку

☐ Прошу вислати посвідку для податку ☐ Мені не потрібно посвідки

☐ Прошу оголосити моє ім'я і даток у списку жертводавців ☐ Не оголошувати

КЛАСИЧНА СТАРОГАЛИЦЬКА РОДИНА (СІМ'Я В ЯКІЙ ВИРІС РОМАН ШУХЕВИЧ)

5 березня 1950 р. біля села Білогорща поблизу Львова загинув героїчною смертю один з найвидатніших героїв української національно-визвольної боротьби 30-50-х років, генерал-хорунжий, головний командир Української Повстанської Армії, голова Генерального секретаріату Української Головної Визвольної Ради та голова Проводу ОУН Роман Шухевич (псевдо: Тарас Чупринка, Тур, Роман Лозовський, Чернець, Туча, Степан, Щука, Дзвін). Спи спокійно у невідомій могилі. Ми пам'ятаємо...

Перший ряд (стоять зліва до права): Тарас Шухевич, Осип Зиновій Шухевич — батько Романа, Володимир Старосольський, Уляна Старосольська, Одарка Старосольська, Ірина Шухевич, Володимир Шухевич, Теодор Рожанковський. Другий ряд (сидять зліва до права): Осипа Рожанковська, Ольга Шухевич, мати Романа — Євгенія Шухевич з Юрком Шухевичем, бабуся Романа — Германа Шухевич з Ігорем Старосольським, дід Романа — Володимир Шухевич — сеньйор, Ірина Рожанковська з синами Степаном та Ярославом. Третій ряд (сидять зліва до права): Юрій Старосольський, РОМАН ШУХЕВИЧ, Володимир Рожанковський.

Фотосвітлина з 1912-го року. Власність п. Дарії Шухевич-Ломницької з Клівленду, Огайо

ЛВІВСЬКІ ОБСЕРВАЦІЇ

Але нас багато!

Директор Міжнародного інституту освіти, культури та зв'язків з діаспорою Ірина Ключковська має свій погляд на те, скільки нас є у світі. Нагадаю, що раніше я покепкував з цифр, які подала Оксана Білозір. Спочатку то було „тридцять-тридцять п'ять мільйонів українців за межами України”, а згодом вже двадцять п'ять мільйонів. Близькою до правдивих цифр виявилася п. І. Ключковська, котра нашу діаспору оцінила так: „від 12 до 16 мільйонів, а деколи навіть подають цифру 20 мільйонів”.

Тепер я отримую від пані листа, де вона цитує мені кілька джерел, за якими в діаспорі проживає 12 млн. українців. І що? Я вже нічому не дивуюся. Цифрам теж. Так само із тими міфами, про нашу велетенську діаспору. Навіщо ці міфи? Який тут сенс?

Західну діаспору джерела п. Ключковської оцінюють в 5-6 млн. Насправді це фантазія. Треба нарешті навчитися відрізняти українців від американців чи канадців українського походження. Це далеко не одне й теж. Останні себе українцями не декларують, давно асимілювалися, але ще продовжують носити українські прізвища. Але записувати їх до діаспори? Це смішно. Усі подані панєю джерела не оперують точними цифрами, а так - на око. Тим часом „Енциклопедія Українознавства” куди тверезіша. За її даними в Європі проживає 850 тис., а в Америці і Австралії два мільйони 550 тисяч. Разом кілька буде? Три мільйони 400 тисяч. Де взялися 6 млн?

Та й ті цифри, що подає „ЕУ” вже неактуальні. Адже це дані 1989 р., а ми знаємо, що будь-яка діаспора має здатність скорочуватися. Ну, де є зараз у Польщі тих 400 тисяч українців? Покажіть мені їх. А де у Словаччині 150 тисяч? Більша половина з них асимілювалася і від того, що ми собі будемо вважати їх українцями користі пиши.

Епідемія маразму

Що ся з тими героями Помаранчевої революції робе! Якесь пошесть їх охопила. Нагло хлопці вар'юють і то так мощно, жи з'являється підозра, що це не випадково. Першому в голові клямцнуло Морозу. Спочатку він розродився законопроектом, який має надати російській мові статус офіційної, тобто другої державної. А теперка попхався Мороз до Москви, щоб побрататися з Рогозіним, який постійно робить антиукраїнські заяви і нізачо не хоче визнати Крим українською територією. Мороз навіть із Льоною Грачем знайшов спільні інтереси, хоча той Грач заповзівся притарбани до Криму пам'ятник Рузвельту, Черчиллю і Сталіну роботи Церетелі. Татари на те відреагували дуже гостро і обіцяли, що нізачо не пропустять пам'ятника своєму каті, а кримські казакі обіцяли навпаки боронити пам'ятник.

Але ось і другий герой Помаранчевої революції — державний секретар Олександр Зінченко надіслав до Кабміну проект президентського указу “Про захист прав громадян на використання російської мови та мов інших національностей України”. І якщо щось клямцне також у голові Президента, і він підпише указ, то будемо мали

перелік населених пунктів, де в органах державної влади поряд з державною мовою будуть пашталакати по-московському. Так ніби досі комусь це заборонялося.

Кумпель Мороза міністр освіти Ніколаєнко кинувся виправляти підручники і повертати Вітчизняну Війну, котра була перетворилася на Другу Світову. Я думаю він на цьому не зупиниться і скоро ми побачимо у шкільних читанках дедушку Леніна. Я б на місці Ніколаєнка ліпше підучив трохи державну мову, бо розмовляє він нею як на міністра надто неграмотно.

Понесло ще одного Остапа від політики Петра Порошенка, який пообіцяв “зупинити процес закриття російських шкіл в Україні”, відновити у вузах групи з російською мовою навчання, а також створити телевізійний канал і радіостанції для російськомовного населення України. Таке враження, що хлоп з дуба впав. Неяке тих російських каналів і радіостанцій ще мало? Та він би взяв статистику шкіл на Сході і порівняв з кількістю українців. Виходить, що українці й надалі мають вчитися у москальських школах та ще й часто за москальськими підручниками. Не досить, що у Криму відкрито вже кілька філіалів московських університетів та інститутів, де готують нам потужну п'яту колону?

Ющенко, який не раз обіцяв вирішити проблему з визнанням вояків УПА, якось тихо і непомітно зісковзнув з тієї теми і здибається тепер винятково з красними ветеранами, а ті просто таки вражають своєю кількістю. Їх уже понад мільйон! Хоча статистика свідчить, що осіб, яким понад 77 років (вік наймолодшого нині ветерана) на мільйон ніяк не тягнуть.

Ой, здається мені, що УПА воюючою стороною визнають лише тоді, як умре останній червоний динозавр. А чекати лишилося недовго. Ветерани УПА мають усі шанси пережити „червоних”, бо ж вони воювали значно довше.

Виходить, що нова влада знову ігнорує національного відродження. Невже доживемо до того, що і Ющенко через кілька років свого правління заявить: національна ідея не спрацювала і стане як і Кучма її гробарем? І це при тім, що якраз під час Помаранчевої революції відбувся безпрецедентно високий сплеск національної свідомості, єднання Сходу і Заходу. А нова влада продовжує озиратися на Росію, загравати з російською меншиною, спорт і далі є пріоритетом над культурою і духовністю. Бідна ідея національного відродження! Так вона і залишиться „маячечко” “українських буржуазних націоналістів”?

Прибалтійські президенти, які чудово володіють російською мовою, розмовляють із російським президентом лише через перекладача. Але Ющенко, приймаючи у Києві Путіна, вирішив послугоуватися общепонятним. Бо так йому, бачите, зручніше. А гонор президента найбільшої в Європі держави?

Деякі міністри нового уряду та голови обласних адміністрацій навіть не намагаються розмовляти державною мовою, демонструючи цим свою тупість. Якщо не вистачає інтелекту оволодіти державною мовою, то закрадається сумнів: а чи вистачить інтелекту на управління державою?

Юзьо ОБСЕРВАТОР

В ОСТАННЮ ХВИЛИНУ...

Світ попрощався з Іваном Павлом II, що був на Ватиканському престолі 26 років. Разом з ним відійшла у вічність обіцянка, дана Блаженнішому Йосипу Сліпому, що пробув 18 років у тюрмах та таборах, про піднесення УГКЦ до патріаршої гідності. Спільного у обох – те, що вони походили з Галичини обоє померли в Римі. Йосип Сліпий спочив першим. 21 рік тому Кароль Войтила “на прощання поцілував руку Патріарха Йосифа, немов перепрошуючи, що не сповнив його бажання проголосити Патріархат Києво-Галицький і всієї Русі, як того домагався Блаженніший”.

У газеті “Свобода” від 11 лютого 1986 р. є спомина єпископа Василя (Лостена) про гостину у Папи Івана Павла II, який запросив 18 українських владик на обід, де підтвердив свою позицію: “Тут кожний міг говорити вільно, без протоколу. Ми були здивовані, як добре Папа поінформований про всі справи нашої Церкви з деталями включно... Святійший Отець сказав, що він, як і ми, лелеє думку про відзначення УГКЦ патріаршою гідністю. Це він має на меті у своїх планах, однак вповні свідомий того, які наслідки були б для нашої мовчазної Церкви, для наших поневолених братів, коли б у висліді проголошення Патріархату советський уряд затіяв неронське переслідування невинних вірних.”

Відтоді пройшло 19 років. Україна стала незалежною державою у 1991 р., і вже ніякої небезпеки неронівських переслідувань давно нема. Однак Папа Іван Павло II, відвідаючи Україну у 2001 році, не проголосив і не визнав Патріархату Української Греко-Католицької Церкви. Як це розуміти? Що ще стояло на перешкоді?

Папа прощається Патріархом

(фото, офіційно заборонене ватиканською цензурою)

ПОКРОВА ПОКРОВА Ukrainian Children's Arts Camp

JULY 25-29, 2005

Ukrainian Orthodox Cathedral Auditorium
1000 Byron Avenue

For more information contact:

The Pokrova Arts Network Camp Management Team (2005):

Mirosława Bilaniuk, Director, Curriculum: (613) 727-1331

Chrystia Chudczak, Director, Network Leader: (613) 742-0322

Lydia Migus, Director, Fundraising/Treasurer: (613) 371-1720

Dob. Jennifer Okhrymchouk, Director, Network Relations: (613) 820-5701

Оттавський відділ УКСС

проводитиме річні збори
четвер, 19 травня 2005 р., 20:00

911 Carling Avenue, Ottawa

Український Дім

- річний звіт
- вибори управи,
- прийом нових членів

Опозиція (о)

От хто у нас завжди на плаву, то це Л.Кравчук. Він любить красуватися перед камерами (телевізійними) і прорікати, аналізувати, пророкувати. Не знаю, хто і коли зробив із нього героя, але цитують його часто і запрошують до бесід як творця новітньої історії України. Купу фільмів про нього назімали, із яких ми можемо дізнатися, що думає, де живе, чим харчується, на чому сидить і яким шампунем миється Л.Кравчук. Дійшло до того, що українці, виявляється, мають у ніжки поклонятися йому за Незалежність, синьо-жовтий прапор, герб та гімн України.

От і тепер, після фіаско, якого зазнала його партія, підтримуючи Януковича, Кравчук намагається вчити нас, як треба облаштовувати Україну. Цю ситуацію можна перевести у футбольну площину, – цей прийомчик полюбляють есдеки(о). Уявіть, що тренер команди, яка пограла із розгромним рахунком і вилетіла з еної ліги, намагається давати поради тренеру команди-переможця, аналізуючи помилки, які було зроблено ними (переможцями) під час гри. Смішно? Так само смішно виглядають виступи Кравчука “яко аналітика”.

Коли я бачу цю пихату мармизу, то у пам'яті, як кадри кінохроніки зринають епізоди. Ось керівник відділу Комуністичної Партії УРСР Леонід Кравчук веде дискусію з дисидентом В.Чорноволом, змальовуючи йому (і нам заодно) красоти радянського способу життя. Підбір запитань і аргументів, монтаж телепрограм зроблено так, що В.Чорновіл більше схожий на вусатого вуйка з націоналістичними замашками, який сам не знає, чого хоче. Натомість Л.Кравчук – переконливо доводить, що для існування Української Гельсінської Спілки нема підстав, бо ж у країні Рад, найкращій країні у світі – соціалізм із людським обличчям, тотальна демократія та гуманізм...

Ось перші вибори Президента, де В.Чорновіл і Л.Кравчук – головні претенденти на найвищу посаду. ЗМІ та все ще працевлаштовані агенти КДБ поширюють думку, що Кравчук – це плавний перехід від соціалізму до демократії, а В.Чорновіл – це громадянська війна й розруха.

Ось я стою у черзі за манкою. Видають за списками, складеними у поліклініках міста, для новонароджених дітей. Норма – 1 (один) кілограм на місяць. Ще буває олія. Також за списками. Але її треба “зловити”, бо завозять рідко. Норма – 1(один) літр на місяць.

Потім з'являються талони на цукор, шкарпетки і нижню білизну. Долар підлітає по кілька разів на день. Люди ріжуть купоно-карбованці й озброюються “кравчукками”. Вклади в ощадбанку знецінено. Народ вийшов на базар. Продають речі. Свої. В народі розказують анекдоти про цукор, купони й Кравчука. Починають проклинати Незалежність і жаліти за Союзом. Себе називають панами мільйонерами, бо зарплата через інфляцію доросла до мільйонів. Президент України – Л.Кравчук.

І тепер ця людина буде закочувати очі до неба, надимати щоким і вчити мене жити! А не пішов би ти...

Оксана СОКОЛИК

ЗА КОРДОНОМ “НАШІ” ВБИВАЮТЬ “НАШИХ”?

Офіційна статистика свідчить, що в одній лише Італії щотижня гине 12 українців. Значно більша кількість тимчасових емігрантів знаходить свою смерть у Португалії. В усякому разі найбільше повідомлень про загибель тільки буковинців надходить саме з цієї країни. Хоча географія поширення цього явища значно ширша. Європа перенасичена дешевою робочою силою. Заробітчани з Чернівецької області трагічно гинуть і у Чехії, Греції, Іспанії. За деякими даними, з життя їм “допомагають” піти не стільки тамтешні роботодавці чи злочинці, скільки наші ж, українці. У розкритті цих злочинів, держави, де це трапляється, не зацікавлені. Часто-густо причиною загибелі називають самогубство. Доки тягнеться процедура передачі рідним тіла покійного, пошуків необхідних на це коштів, проблема з'ясування обставин загибелі для них перестає бути актуальною. Родичі й справді піклуються більше про те, як би по-людськи і на своїй землі поховати близьку їм людину.

Днями до обласного ВВіПу у Чернівецькій області прийшло повідомлення, що у Італії загинула мешканка Новоселиці Марія Б. Жінка поїхала до цієї сонячної країни з надією і собі заробити якусь копійку, аби допомогти вивчити дітей, позаяк заробітної плати медичної сестри ледве вистачало на хліб. За яких обставин загинула Марія Б. у Італії, може залишитись вічною невідомістю для сім'ї. Від земляків з Італії стало відомо лише те, що жінка страшенно порубана гострими предметами. Чоловік заробітчани разом з дітьми прагне за будь-яку ціну доставити хоча б прах загиблої матері та дружини і поховати на рідній землі.

Ще одне повідомлення надійшло до Сторожинця з Туреччини про те, що 27-річна Наталя Г. загинула у автокатастрофі. У сім'ї, де передчасно померли обоє батьків, немає змоги привезти тіло загиблої. Наталя заробляла гроші, утримувала своїх двох сестер та неповнолітнього брата. І це лише два приклади з безлічі сумних історій

Анна ДАНИЛЮК, Чернівецька газета “ДОБА”

Canadian MP in Ukraine welcomes Prime Minister Martin's warning to Russia

November 29, 2004

OTTAWA - Etobicoke Centre Borys Wrzesnewskyj welcomed the strong and clear message Prime Minister Paul Martin sent to Russian President Putin to stop interfering in Ukraine. In response to a question in the House of Commons, the Prime Minister stated:

“Canada is prepared to do whatever it can, whenever it can, to ensure that elections in Ukraine are fair, open and transparent. One cannot have democracy unless there are fair and open elections..”

Wrzesnewskyj, who is on the ground standing shoulder to shoulder with the people of Ukraine during this difficult moment in their history, has been meeting with key players in the unfolding drama, monitoring developments, and assessing the potential for deterioration of the situation. Earlier today, Wrzesnewskyj briefed Prime Minister Paul Martin about developments on the ground and also met with Canadian Ambassador to Ukraine, Andrew Robinson.

In his assessment of the morale of the people in the street and attempts by the regime to intimidate and sow dissension, Wrzesnewskyj stated to the Prime Minister: “Clearly, the outgoing President of Ukraine has upped the ante. Initially he threatened to send in 30,000 to 50,000 miners from the Eastern regions of Ukraine to teach the student demonstrators in Kyiv a lesson. As soon as most of them arrived, they immediately switched sides and began joining the student demonstrations. Then he threatened to use the police to disperse the crowd, but the police have defied the administration and switched to the side of the people. Finally, Mr. Kuchma declared a state of emergency and called in two divisions of soldiers, but given the number of people in the street, even this declaration of a state of emergency had to be rescinded. Mr. Kuchma has gone over the top by claiming there will be a civil war. The current corrupt regime is trying to incite divisions by talking about a separation between the east and west of Ukraine. The only split I see is the split between the president and the people, not between the people themselves. The people of Ukraine are indeed united.”

For the third time, Etobicoke Centre Liberal MP Borys Wrzesnewskyj is leading a Canadian Parliamentary Delegation to Kyiv to bolster the democratic movement in Ukraine. Joining Wrzesnewskyj on the all-party parliamentary delegation are Conservative MP Peter Goldring (in Ukraine), Bloc Quebecois MP Bernard Bigras, and New Democratic Party MP Judy Wasylycia-Leis.

Before boarding the flight to Kyiv, Ukraine, Wrzesnewskyj stated:

“Through the passage of these two motions and the acceptance of my call for an emergency debate on the Ukrainian presidential elections, the House of Commons has spoken. Our loud and clear message is that a concerted, systemic and massive fraud has been committed by the current regime and there is no legitimate basis for declaring Mr. Yanukovych the winner of the presidential election. The unanimous passage of the motion on November 25 gives meaning to the phrase ‘special relationship’ which we have used since 1991 and demonstrates that in this hour of need Canadians stand shoulder to shoulder with the students, workers, pensioners, police, and soldiers fighting for democracy in the streets of Ukraine. The presence of the Canadian parliamentary delegation on the ground in Ukraine will demonstrate to the Ukrainian people that Canada will not only stand with them, but will also exert pressure to ensure that the will of the Ukrainian people and their support for Victor Yushchenko is recognized. Our delegation brings a forceful message from the House of Commons that we will not accept this blatant coup d’etat. The will of the people must be respected and there will be consequences to President Kuchma and his administration should the usurpation of power not be reversed.”

Wrzesnewskyj spearheaded the unanimously accepted House of Commons motion of October 26, the emergency debate of November 24, and the unanimously accepted motion of November 25. He has been the prime mover in reaching all-party consensus in Canada for sending a consistently strong message to the regime in Ukraine. Earlier this month, Wrzesnewskyj was instrumental in getting CIDA to send second round election observers to Ukraine. As well, his family foundation donated to several Canadian NGO organizations to send election observers to Ukraine, including \$250,000 to the University of Alberta's Canadian Institute of Ukrainian Studies to establish the Ukraine Transparency and Election Monitoring Project.

Ivan Baker

Soffit, Facia, Siding Windows and doors installation Drywall Renovation

(613) 864-7438

Звертайтеся до Андрія
Досвід, Надійність, Якість

Найпевніше місце, де завжди можна отримати число
“Оттавського Вісника”

– кредитова спілка “Будучність”

913 Carling Avenue, Ottawa ON K1Y 4E3

Tel: 613-722-7075

Відчинена:

Від понеділка до п'ятниці з 11.00 до 18.00

В суботу з 10.00 до 15.00, вівторок, неділя – вихідні

Приватні оголошення стосовно пошуку-надання праці, та пошуку-винайму помешкань і т.п. друкуються безкоштовно. Комерційні оголошення – за домовленням.

До уваги передплатників,

“ОВ” поки що видається не щомісяця, а в залежності від наявних зібраних коштів. Заохочуйте своїх знайомих підтримувати датками наше видання! Жертводавцям надається посвідка для відтягнення від податку.

Хай ВАШІ податки працюють для ВАС!

Спрямуйте самі свої податки туди – де вони приносять користь українській громаді!

“Оттавський Вісник” запрошує всіх бажаючих до співпраці і чекає на Ваші статті, листи, фотографії чи пропозиції

Віктор Ющенко, Александер Квасневський, Борис Вжесневський

Continued from page 5, 9

- Але приїхало, здається, більше як шість. Наскільки нам відомо, ви особисто профінансували більшу частину коштів транспорту до Оттави з Торонто. — Так, і поміг фінансово ще один чоловік.

- А чому КУК збирався проводити цей мітинг у суботу? — Знаєте, люди не дуже орієнтуються часами, а воно добре складалося з тим, що було необхідно зробити тут.

- Маєте на увазі, скликати надзвичайне засідання в Парламенті? — Так, я в середу рано прибув до Оттави, і виступив під час так званого *caucus* мітингу. Після того було прийняте, дуже важливе, одностороннє рішення. Заступниця прем'єр-міністра, що тоді був поза Канадою, Ан Меклеллен, чітко виступила і різко засудила ситуацію з виборами в Україні. Але це ще не було достатньо. І я тоді порадився з адвокатами, юристами, які працюють у Парламенті, та вирішив, що спробую скликати надзвичайне засідання, так звані, *emergency debate*. Склавши звернення, став у Парламенті у т.з. *point of order* і виніс це на обговорення. В 16.30 спікер повернувся і вивів своє рішення - з певними застереженнями, але він згодився, що на цей момент засідання в Парламенті переривається і назначив наступне на 18.30.

А в такому *emergency debate* правила Парламенту покликуються на те, що кожна партія мусить мати два виступи, принаймні по 10-20 хвилин. Це означає, що в кожній партії думка на цей момент, вже має бути чітко оформлена. І тоді дуже придалися й спрацювали всі ті матеріали, котрі раніше висилилися щоденно від мого бюро до інших членів Парламенту. Вони були дуже подібні в багатьох аспектах, бо вживались однакові дані, але кожен мав достовірну інформацію, на основі якої сформувалася загальна позиція канадського уряду. Також, я мав перший розпочати *emergency debate*, але навіть не мав часу написати промову і виголосив її спонтанно, без підготовки.

- Це і було переломним моментом канадського уряду для прийняття знаменитої резолюції. Можете розповісти про вашу роль у цьому? — Наступний день, у четвер, відбувався мітинг в Оттаві і тому я відразу, щоб встигнути, почав працювати над резолюцією. Я розумів психологію чиновників в Україні і крім того знав, що прокуратівська адміністрація буде боятися, навіть коли вона має колосальні ресурси, якщо над її головою буде загроза міжнародного суду. Тому резолюцію оформив з трьох частин. Перша стверджувала, що відбувся великий фальш, організований адміністрацією і ЦВК. У другій частині йшлося, що згідно волі народу, Янукович не є президентом, а в третій було, що якщо результати не будуть анульовані - а вказувалося президента Кучму і його адміністрацію - то це призведе до всіляких можливих наслідків. Тобто, ми дуже чітко вказали кого це буде торкатися, але не вивірили, які міри прийматиметься. А відкрили все можливе. Це могли бути і економічні санкції, замороження ресурсів, чи *travel bans*, чи візи, ми все відкрили, включно з кримінальними справами в міжнародному суді. Над тим була страшна боротьба, ось тут, в цій самій кімнаті. Тут, у цьому офісі, сиділи до пізньої ночі, а тоді знову від ранку, бо були величезні застереження від департаменту, тому що до цього часу ще жодний

парламент не прийняв будь-якої резолюції щодо України. Не тільки, що це була перша резолюція, але вона була чітка і різка. І що цікаво, після цього є багато резолюцій, які прийняли десятки парламентів країн світу, а ця, не тільки що вона перша, але і виняткова.

- Канада змінилася від пасивного стану до активного... А чим, крім того, ще вплинула на розвиток подій? — Резолюція пройшла у четвер ввечір. Я повертався в Торонто, щоб у наступний день летіти в Україну. І перед вильотом зустрівся з членом бюро прем'єр-міністра Карлом Литлером, щоби розглянути різні потенційні сценарії і яка може бути реакція Канади. Одним із варіантів було те - в той час цього ще ніхто не знав конкретно - що Верховний Суд буде розглядати справу і що вирішить позитивно. Ми розглядали різні версії, але час показав, що саме цей сценарій був правдивий. І в такому випадку, що Канада могла б зробити. Ми прийшли до висновку, що як суд прийме таке рішення і будуть повторні вибори, то щоб гарантувати ті вибори Захід повинен вислати десь так від десяти до дванадцяти тисяч спостерігачів. Ситуація в Україні під час виборів була така, що кожна людина могла або один, або два виборчі пункти спостерігати. А їх було понад тринадцять тисяч. І в той спосіб ми вирішили, що як Канада вишле п'ятсот і відразу зреагує після того, як Суд винесе рішення, що будуть повторні вибори, це примусить Європейський Союз вислати пропорційну кількість спостерігачів. Канада - п'ятсот, Європейський Союз - п'ять тисяч, Сполучені Штати - п'ять тисяч теж, чи вишлють, чи профінансують. Вони звичайно фінансують. Це була розмова перед вильотом. Але прилетів до Києва, і ситуація була, мабуть, найбільш важка в той час. Я знову зустрівся, але вже неофіційно, із заступником ЦВК Давидовичем. Того вікенду, як

Серед демонстрантів, Майдан Незалежності, Київ, листопад 2004

уже всі знають, двадцять восьмого в десятій вечора у неділю, через тиждень після виборів Кучма, або хтось другий, дав наказ, виступити внутрішнім військам. І ми довідалися про цю інформацію та її перевірили. Інформація була реальна. Але також після півночі, довідалися скільки людей були в центрі в той час, і було зрозуміло, що навіть тринадцять тисяч військ МВС не зможуть контролювати ситуацію. Навиворіт, це поставило би президента Кучму під особисту загрозу.

Наступний день у мене і в членів парламентарної організації, котру я очолював, був ряд зустрічей. І по дорозі на прес-конференцію, де ми мали пояснити ту

резолюцію канадського Парламенту - а зокрема пункт, чому персонально названо президента Кучму і те, що його можуть торкнутись кримінальні санкції в міжнародному суді - я одержав прямий дзвінок від прем'єр-міністра Канади. І Пол Мартін спитав, що конкретно може зробити, щоб допомогти ситуації в Україні. У той час було багато інформації, що Росія мала свої спецслужби на території України.

- Тепер стверджують, що їх там таки не було. Маю на увазі, спеціальні. — То ще невідомо, або колись виясниться. Але в нас, наприклад, є фотографії, і виглядає, що реально вони могли бути. А що безсумнівно було зрозуміло відразу - те, що мер Москви

Юлія Тимошенко та Борис Вжесневський, Київ

Лужков конкретно вказував, яка політика повинна розкритися, - і закликав до сепаратизму. Ми бачили, до чого це doprowadило в Грузії. І також бачили, як втручався у виборчий процес на пряму президент Путін. Отож я попросив у телефонній розмові, щоби наш прем'єр-міністр чітко виступив і сказав Росії та президентові Путіну, щоби той не втручався у внутрішні виборчі процеси України. І після цього в мене була ще одна телефонна розмова з членом Парламенту Волтером Ластівкою, бо ще перед від'їздом, тут в офісі, я оформив питання для прем'єр-міністра, і воно трошки помінялося. В мене питання, було, мабуть, зарізка. Але це питання поставилося у Парламенті відразу в понеділок. І це вперше, що провідник будь-якої країни, публічно сказав президентові Путіну, щоби не втручався у внутрішні справи в Україні.

На наступний день, під час прес-конференції з президентом Бушем, який відвідував Канаду, журналісти поставили те саме питання прем'єр-міністрові, і він знову повторив, що вже сказав попередньо. А коли президента Буша журналісти перепитали те саме, він обернувся до Мартіна і сказав: *"I concur with the Canadian Prime Minister"* (Я погоджуюся з позицією канадського прем'єр-міністра).

- Ну і наразі ми вернулися до спостерігачів. І як розвивалися події далі? — Невдовзі після того Верховний Суд України прийняв своє рішення. Я вже мав залагоджено, щоби у п'ятницю зустрітися з міністром закордонних справ та з міністром CIDA, щодо переговорів про канадських спостерігачів. І коли я перелітав літаком - з того, що я зрозумів - вони обоє скликали телеконференцію разом із КУК. На наступний ранок, поки я долетів до Оттави, міністр CIDA Айлін Керрол проголосила, що Канада буде вислати велику групу... аж сімдесят п'ять чоловік! Я коли це почув...

З пані міністром на той раз не вдалося побачитися, але з міністром закордонних справ зустрівся. І треба сказати, що він дуже позитивно поставився до моєї позиції, бо я ще вільноту попросив репрезентантку КУК Марту Хадчій підготувати проект про спостерігачів для КУК, і щоби вона підготувала його не на п'ятсот, а на тисячу п'ятсот. А тих членів Парламенту, які були частиною моїх делегацій, я попросив, щоби під час періоду запитів тут, у Парламенті, вони ставили питання до нашого уряду, чому Канада не висилає тисячу п'ятсот. Тож я пішов до журналістів і на вечірніх національних новинах зі мною провели ряд інтерв'ю. На кожному каналі я настоював на одному - що Канада повинна вислати тисячу п'ятсот спостерігачів.

І гарно все співпало, коли кандидат Віктор Ющенко так само висловився у неділю в Україні, та закликав щоби Канада вислала тисячу п'ятсот. А перед тим, ще у суботу до мене був дзвінок від уряду - як то так я міг піти до преси і вимагати півтора тисячі, коли домовлення було, що тільки п'ятсот? На що я відповів - ну а як то могло статися, що Айлін Керрол від CIDA вийшла на прес-конференцію і проголосила сімдесят п'ять? З бюро прем'єр-міністра мені чітко відповіли, що вони не знали того. І до понеділка, а розмова була в суботу, уряд уже офіційно визначив число спостерігачів. А мене попросили, щоби я був біля міністра CIDA, коли вона буде проголошувати, що Канада висилатиме найбільшу мобілізацію людей, після Афганістану, на міжнародний проект - тобто тисячу п'ятсот спостерігачів в Україну на вибори. - Можна сказати, що завдяки вашій ініціативі, Канада заробила безліч плюсів в очах України. — Як знаєте, вибори відбулися набагато справедливніше, бо було багато спостерігачів. Чудово, що це все спрацювало до певної міри разом з іншими факторами. Канада знову була перша країна, що в той час пропорційно проголосила найбільшу кількість спостерігачів. І після того інші країни почали одна за другою посилати пропорційну кількість людей. Тоді ж виникла ідея, котру я сильно підтримував, щоби колишній прем'єр-міністр Джон Тернер очолив делегацію канадських спостерігачів. Це мій знайомий, я його дуже поважаю. - А чому вибрали саме його? — Так співпало. Розмова була з бюро прем'єр-міністра. Джон Тернер був у Торонто на демонстрації. І коли я прилетів з України, перше ніж летіти до Оттави поїхав

відразу туди. І Джон Тернер там з'явився, тому що він близький друг пана Тимуртея, який його туди й привіз. І це мені надало таку ідею, що гарно би було, якби нашу делегацію очолив колишній прем'єр-міністр Канади. Я запропонував цю ідею Карлові Литлеру, йому ця ідея сподобалася, сподобалася також панові Тернеру. Так усе залагодилося, і колишній прем'єр-міністр очолив канадську делегацію.

- Хто ще, на цьому етапі, підтримував вас найбільше від канадського уряду? — Найбільше - бюро прем'єр-міністра. Якби вони не підтримували в усіх ключових моментах, окрім резолюцій, які пройшли через Парламент, більшість із цього не відбулася б. І теж, при нагоді, хочу сказати, що наприклад, *Foreign Policy Review* - який був проголошений вчора (19 квітня 2004, прим. "ОВ"), де йдеться про розвиток та стратегічну співпрацю Канади із двадцятьма п'ятьма країнами світу - і те, що Україна, одинока європейська країна, потрапила у цей список, тільки тому, що бюро прем'єр-міністра має досі надзвичайно позитивне ставлення і щодо українців тут, у Канаді, і до самої України.

- А чи були такі, хто, навпаки, заважав вам лобіювати українські питання? — О, звичайно. Як згадував, перша резолюція в Парламенті... Я міг представити її і без загальної підтримки, але були шанси, що вона в такому випадку може не пройти. Ще, на жаль, департамент CIDA дуже довго опиралася. Майже до кінця. А також був такий етап, коли навіть Міністерство закордонних справ дуже негативно до цього ставилося. Але знову треба признати, що прийшов момент, коли МЗС на сто вісімдесят градусів поміняло свою позицію. І тоді не тільки підтримувало, а навпаки, тісно співпрацювало, щоби здійснити різні частини проекту.

- Коли це відбулося? — Приблизно на початку грудня. Та найкраще склалася співпраця з кабінетом прем'єр-міністра. - А тепер повернемося в Україну. Чи вам там доводилося часто виступати зі сцени, крім непогодженого з Канадою, відомого і ризикованого поздоровлення Ющенка на Майдані з перемоги після 2-го туру виборів? — Знаєте, коли потрібно, я можу виступити перед людьми. Але щоб постійно виступати - то мені це якось не дуже подобається. Але є моменти, коли абсолютно муситься. І тоді треба було ризикувати. Але що то є - ризикувати політичною кар'єрою, коли люди потенційно ризикували своїм життям? В Києві, двадцять другого листопада я перший

В наметовому містечку, Київ, листопад 2004 р.

раз заговорив до мільйону людей, а це було надзвичайно важливо, щоби західний політик промовив в обороні волі народу і у підтвердження того, що в другому турі Віктор Ющенко в дійсності виграв і став ще тоді президентом. Незважаючи на жодні політичні наслідки, те треба було сказати!

Пізніше були різні прес-конференції, і на них було вкрай важливо, щоби людям розказувати і задокументувати, які великі фальшування відбулися, а також остерігати про російський вплив. Це була надзвичайно небезпечна гра, і про неї належало розповідати на весь світ. І це, напевне, дало свій результат. Справедливість перемогла. Після третіх виборів, як ви знаєте, був надзвичайний день інаугурації. І в мене була нагода знову, другий раз привітати Ющенка, як президента України.

- А які у вас стосунки склалися з Юлією Тимошенко? — В мене є дуже добрі стосунки, я з Юлією не раз розмовляв. Ще коли вона була тут, у Канаді. І влітку, перед виборами, і під час виборів. У нас не раз були розмови щодо стратегії виборчих процесів, щодо спостерігачів.

Що вам найбільше запам'яталося з тих помаранчевих подій, чи то в Україні, чи в Канаді? — Стільки моментів... щоби вибрати декілька, то важко. Мабуть, це той день, 22 листопада, після виборів другого туру, коли ситуація потенційно розвивалася в дуже небезпечному напрямку, і коли я побачив, як люди струмочками сходяться на Майдан, а з тих струмочків робиться могутній народ. І коли я стояв, закінчивши виступ, всюди були помаранчеві кольори. Різні відтінки тих помаранчевих кольорів. Незважаючи на те, що тоді ніхто не міг сказати, чим все закінчиться, на мене наплив момент оптимістичного піднесення. Ті помаранчеві кольори мені нагадали новий світанок, коли сонце сходить і починається новий

Continued on page 18

В'ЯЧЕСЛАВ ЛИПИНСЬКИЙ МРІЯВ ПРО НЕЗАЛЕЖНУ УКРАЇНУ (ДО РІЧНИЦІ З ДНЯ НАРОДЖЕННЯ)

У квітні відзначається 121 рік із дня народження видатного українського мислителя, послідовного патріота України В'ячеслава Липинського.

Його ідея переходу зрусифікованої та сполонізованої української еліти початку століття на українські національні позиції шляхом розбудження і зміцнення почуття територіального патріотизму та солідарності між усіма громадянами України, незалежно від їхнього соціального статусу,

віросповідання, етнічного походження і рівня національно-культурної свідомості, має сьогодні неабияку актуальність.

Але варто згадати сьогодні насамперед його працю «Хам і Яфет», присвячену першому десятиріччю відродження української держави на початку ХХ століття. У чому актуальність цієї праці для українського сьогодення?

«Десятиліття відродження Держави Української!.. Чому ж її нема? Чому і ця спроба створити державу та стати нацією скінчилася руїною, як і всі попередні, в протязі тисячі літ?» – питає В'ячеслав Липинський у 1928 році. Сьогоднішня актуальність цього питання безумовна, бо знову, особливо після президентських виборів, піднімається питання про розколотість населення України, точаться суперечки про українську перспективу і про наміри тих чи інших політичних сил надати перевагу зближенню з Росією чи з Заходом...

Хамська позиція українських вождів, що образно походить від біблійного Ноевого сина, на думку В'ячеслава Липинського, означала «абсолютний брак любові до своєї громади, натомість любов тільки до себе, до свого «я». Повна відсутність творчої, Яфетової, синівської покорі, натомість зарозумілість гупої пихи, що греблі рве і сама гине. Погорда до батька, коли він слабкий, натомість рабство у чужого, коли він сильний – ось хамство, ось прикмета людей, що живуть на Українській Землі...», – каже В'ячеслав Липинський, немов адресуючи це своїм сьогодинішнім нащадкам, котрі зустрічають, уже вдруге за останні сто років, десятиріччя унезалежнення України.

Український мислитель уважав, що «державна – це перш за все: Влада, Територія, Громадянство. А нація – єдність духовна – родиться від держави – єдності територіально-політичної – а не навпаки... Хамство ж українське від початку нашого історичного життя ставало впоперек цьому процесові».

Український ідеолог «хліборобської верстви» підкреслював, «згрідлива насмішка над слабстю і наготою свого батька» і спекуляція його немічністю перед сильними сусідами – це головна ознака українського Хама. Він підкреслює, що «і після смерті Богдана Хмельницького, і після Гетьманства 1918 року переможці, одержавши Україну з Законності, Маєстатичности, Загальности, перерізали зараз же на другий день самі себе і цезли в рабстві...». З часу написання Липинським цих слів минуло вже понад 70 років.

Чи була революція революцією?

Оглядаючись на те, що відбувається довкола, з легкою часткою цинізму згадуєш старий радянський анекдот. Повідує радіо Гондурасу: «Минулого тижня відбулося шість революцій. Особливо запам'яталися третя й п'ята, які супроводжувалися танцями й феєрверком».

Адже революція - це не «танці й феєрверки». Це, насамперед - результат серйозних, глибинних перетворень. Зміст революції - не в тому, що замість Івана Івановича став правити Петро Петрович. І навіть не в тому, що замість партії Івана до влади прийшла група Петра.

Революція докорінно міняє суспільно-політичну, і в результаті - економічну систему у суспільстві. Революція під масою героїв й антигероїв, угрупувань, особистих інтересів, і інших зовнішніх проявів, які є лише піною, символом, приховує процеси глибинні. Якщо ж цього немає, то мова йде про переворот, про насильницьке захоплення влади, але в жодному разі не про революцію.

Безумовно, поштовхом до революції стала фальсифікація результатів виборів. Буде не зовсім правильно стверджувати, що народ вийшов на вулиці тільки через сам факт фальсифікації. Якби людей все інше в країні влаштувало, то справа обмежилася б максимум бурчанням на кухнях.

Хід революції був явно нетрадиційним. А що, власне, відбулося? Потусовалися пару тижнів на вулицях - і все! Ні взятій Бастилі, ні обезголовленого тирана, ні хоча б зруйнованої стінки якої-небудь!

Революція сталася у тому, що деякі органи влади, а зокрема - Верховний Суд і Центральна виборча комісія, просто працювали У РАМКАХ ЗАКОНУ. Ні більше, ні менше! Виходить, що для України революція - це ситуація, у якій органи влади діють відповідно до законодавства!

У плані створення яких-небудь принципово нових гасел або концепцій «жовтогаряча революція» біднувата. У порівнянні із французьким «Воля, рівність і братерство!», або навіть російським «Фабрики - робітникам, землю - селянам!» українське «Разом нас багато» виглядає якось абстрактно, і головне - ні до чого не призиває. Гасло, яке констатує. Хоча, може бути, у цьому і є українська знахідка - «тому що» мирна? Було ще одне гасло, ще більш банальне: «Бандити сидітимуть у тюрмах». Чудове гасло. Головне, що воно реалізується при будь-яких розкладах. Однак, питання навіть не в тому, чи будуть вони сидіти, а в тому, кого будуть вважати бандитами!

Загалом можна сказати, що «жовтогаряча революція» за формою, дійсно, була ближче до «танців і феєрверка», ніж до «справжніх» революцій. Однак цей факт не засмучує, а скоріше радує. Багатоох бентежить той факт, що революцію підтримала далеко не переважаюча частина населення України. На жаль, ті, хто стояв на Майдані й інших площах України, не відразу відчують позитивні результати своєї самопожертви. Багато хто з них, цілком можливо, стане жити гірше, і проклянуть у результаті свою недалекоглядність.

Таким чином, чи можна назвати події, які відбулися, гордим ім'ям «революції»? За більшістю ознак - так. Але «солодкі плоди» революції «смакуватимуть» українські буржуа. «Помаранчева революція» віддасть владу не народу, а тільки частині його - буржуазії. І ця частина буде використовувати державу у своїх інтересах, які далеко не повністю збігаються з інтересами більшості громадян. І тільки після того, як «наситяться» вони й «нагодують» свої підприємства, позитивні зміни торкнуться більш широких шарів суспільства. Такі об'єктивні закони розвитку, подобається це комусь, чи ні.

Так що ж, не треба було виходити на майдан? Треба. Тому що іншого шляху в Україні просто не існує.

Микола Колодяжний

COMPUTER SERVICES AND REPAIRS

e-mail: Vsmishny@hotmail.com phone: (613) 761-5786

Virus Removal - Diagnostics - Repairs - Upgrades - Web Design - Home and Office Networking - Repairs Household Equipment

Computers and peripheral devices – repairs, upgrades, maintenance. Complete anti-virus scan and virus removal, data restoration, software installation. Web Design, including maintenance and updates. Installation of new and recharged cartridges for laser and jet printers and copy machines. Assistance in setting PC configuration – the best performances per \$1 invested guaranteed. Local networks – layout, connection and maintenance.

Repair of Audio - TV - Home Theaters - Video - Stereo - Phones

Миші з'їдять Україну

Польові миші, кількість яких збільшується, становлять небезпеку для цього річного урожаю зернових. Популяція гризунів (мишей-полівок) суттєво зросла, порівняно з 2004 роком, що може становити суттєву загрозу урожаю зернових. За інформацією Головної державної інспекції, наразі «ситуація напружена, однак з-під контролю ще не вийшла». За його словами, збільшення популяції гризунів має декілька причин. По-перше, 2004 рік був урожайним, що створило сприятливу кормову базу для мишей і привід для їхнього переселення на поля із зерновими опісля неврожайного 2003 року. По-друге, тепла зима, а це сприяє виживанню й активізації гризунів. І по-третє, чи не найважливіше, значна частина сільськогосподарських підприємств своєчасно не обробила свої землі, зігнорували інформацію Головної державної інспекції із захисту рослин про зростання загрози гризунів. Особливо складна ситуація із розселенням мишей склалася на полях Херсонської, Миколаївської, Одеської, Хмельницької, Запорізької та Вінницької областей. Менш небезпечно на Луганщині, Донецщині, Харківщині, Полтавщині.

Підтримуйте єдине українське друковане видання в столиці Канади!

Кому революція, а Руслані гроші!

Цікаве інтерв'ю прочитав з Русланою в інтернет-газеті „Московський Комсомолец”. Стаття під оригінальною назвою “Руслані відрізали оранжеву частину!” “Руслана... випустила новий кліп “Танці з вовками”. ... В кліпі поза танцем з вовками багато хронікальних кадрів з “оранжевої революції”. Однак для показу в Росії ці сцени з кліпу вирізані.”

Прочитавши це, я ще раз подумав: яка ж тоталітарна влада в Росії, що тільки й дивиться, як би нічого оранжевого не пропустити на свою територію та спотворює кліпи співаків України! Яким же було мое здивування, коли я прочитав нижче, що кліп свідомо зроблено у двох варіантах. Так би мовити під споживача! Для української демократії – оранжеві, близькі до серця кадри, а для тоталітарної Росії революційний колір затерли бізнес-ганчіркою! Ось цитата: “Копія відправлена і в Москву. “В двох варіантах, — шепнула мені на вухо Руся, — з революцією і без, нас так попросили наші видавці...” Мовляв, у вас же диктатура...”

Недавно, пригадую, Янукович просив Руслану виступити десь на концерті, стати радником. Руслані довелося відминати своє ім'я від зв'язків із фальсифікаторами виборів. Перейшла відкрито (після другого туру!) на бік оранжевих, голодувала, співала на Майдані! Але для чого? Щоб потім робити лише гроші на революційному дусі?

Мислення типу „нас так попросили видавці” (в перекладі значить „Мені начальник сказав! Що я можу зробити? Не буду ж я роботу втрачати із-за цього?”) – це мислення раба, безпринципної людини, тих, хто так оправдовував свої злочини під час фальсифікації виборів, переслідував активістів громадських організацій, виганяв чесних людей із влади тощо.

Які принципи в Руслани на першому місці? Її кар'єра? Свобода слова чи бізнес? Я не бачу нічого, крім піддабузницької позиції заради грошей. Народна мудрість каже: “Підступ друга страшніше ненависті ворога!” Руслана – найкраща співачка у Європі, але чи найкращий вона друг демократії? Кому революція, а кому вигідний бізнес!

Ревич Орест Студент MBA program of Willamette University, U.S.

Дане дослідження стало можливим частково завдяки Edmund S. Muskie/Freedom Support Act Graduate Fellowship Program sponsored and managed by the Bureau of Educational and Cultural Affairs, U.S. Department of State, administered by American Councils for International Education: ACTR/ACCLES

Про смертність в Україні

За рівнем смертності Україна в 2004 році займала ганебне 25 місце серед 226 країн, в яких ведеться статистика, тобто в 225 країні смертність була нижче, чим в Україні. Зразу за нами йдуть Руанда (16.54), Гвінея-Бісау (16.57) і Танзанія (17.01). Зразу перед нами йдуть країни, де смертність менше, чим в Україні - Чад (16.38), Гвінея (15.53) і Камерун (15.34). Смертність в Україні складає (16.41 смертей в рік на 1 000 населення, Мінздрав, 2004 р.), тобто в день умирає приблизно 2 146 чоловік

Сліди Мельниченка

Як вважають аналітики, ймовірно, що попередній візит держсекретаря Зінченка до США мав на меті визначити правдивість чуток, нібито Ющенкові теж є що згадати зі своїх бесід із Кучмою. Можна припустити, що перед Зінченком поставили завдання з'ясувати ситуацію з плівками: скільки копій, кому і коли їх продали, що там є на Віктора Андрійовича. А також спробувати домовитися про їхнє передання українській владі.

Судячи з того, що зустріч Ющенка з Мельниченком проанонсували, якоїсь попередньої домовленості таки вдалося досягти. Однак потім зустріч не відбулася, і в тому навряд чи провинив генпрокурор Піскун.

Річ у тім, що перебування майора в США як політичного біженця передбачає його цілковиту залежність від місцевих спецслужб. Тільки дуже наївна людина може повірити, що за таких умов Мельниченко справді ховається від ЦРУ і ФБР по підвалах, підпільно розшифровуючи записи, і періодично, потай від американських спецслужб, виходить зі своїми відкриттями в ефір — чи то перетинаючи кордон США, чи на американській території. Тому логічно було б припустити, що в американських спецслужб є достатня кількість як копій, так і оригіналів плівок, і що домовлятися про їхнє подальше нерозповсюдження треба саме з адміністрацією США. Американський уряд може або не захотіти, або не зуміти гарантувати подальшу конфіденційність, а президент США все-таки не всесильний. Однак це лишень припущення...

Гарячі суперечки навколо 9 Травня

Die Presse, Австрія

І знову організатори московських торжеств, що відбудуться з нагоди 60-ї річниці капітуляції Третього Райху, зіштовхнулися з відмовою. Останнім про те, що 9 травня до Москви не прибуде, дав знати український Президент Віктор Ющенко. Ще в лютому Ющенко обіцяв російському президенту Путіну приїхати до Москви. Ця обіцянка викликала в Україні гарячі суперечки. Як і в трьох державах Балтії, частина українського населення наводить аргументи, що перемога Радянської Армії принесла країні не національне визволення, а лише новий гніт. Цей погляд розповсюджений насамперед у Західній Україні, де з 1945 року тисячі людей в Українській Повстанській Армії вели багаторічну партизанську війну проти СРСР. Навпаки, у Східній Україні, як і раніше, надзвичайно поширена радянсько-російська історична інтерпретація славної перемоги Сталіна над гітлерівським фашизмом. Отже, Ющенко залишиться 9 травня вдома і спробує перебороти внутрішні українські розбіжності. Місце українського президента 9 Травня буде на Хрещатику, головній вулиці Києва.

Оттавський відділ Української Канадської Суспільної Служби запрошує до членства та співпраці всіх бажаючих! Підтримуйте словом та ділом діяльність нашої Служби! Записуйтеся у члени оттавського відділу

На даний момент УКСС в Оттаві, це:

- надання соціально-побутової допомоги
- надання порад в імміграційних потребах
- інформаційний вісник
- дитяча група для дошкільнят

В проєкті розробляються також інші програми, напр.:

- відвідування самотніх людей, доручення обідів старшим особам із обмеженою або частковою автономією
- створення гуртку ручних робіт, бази інструментів для безкоштовного випозичання “Сам собі майстер”,
- фонду меблів та одягу для новоприбулих,
- дискусійного клубу і т. п. харитативно-допомогових та культурно-освітніх потреб нашої громади.

Але якщо у вас є своє бачення, що потрібно сьогодні для української громади в Оттаві, чекаємо на вас та всі ваші пропозиції.

Беріть участь у наших програмах!

Включайтеся у працю добровольців!

Пам'ятаймо! Наша сила в нас самих!

Сьогодні допоможете ви—завтра допоможуть вам!

Телефон: (613)843-8206, e-mail: tmarta@estart.com

Поштова адреса: UCSS Ottawa Branch,
820 Forest St., Ottawa ON, K2B 5P9

ЧЕТВЕРТА ХВИЛЯ – З НОТАТНИКА ІМІГРАНТА

ЧЕТВЕРТА ХВИЛЯ ЕМІГРАЦІЇ І ПРОБЛЕМИ НАВКОЛО НЕЇ

Микола Кулішов

Продовження з попереднього числа

Я чув, що є інші, позитивні приклади дійсно плідного співробітництва з новоприбулими, чув про цілі організації, де представники останньої хвилі перебирають керівництво організації і гідно продовжують справу своїх попередників. В Управі філії КУК у Торонто завдяки доброзичливому ставленню голови філії, пана Швеця, новоприбулі складають більше 20%. Але все це більше винятки, ніж правило. Величезна кількість представників четвертої хвилі залишається поза межами впливу організованої громади.

Інша проблема – російськомовність. Чи ми не знаємо, що велика частина України, особливо Східна, є зрусифікована? І новоприбулі до Канади статистично віддзеркалюють мовний стан в Україні. Я сподіваюсь, що ми також розуміємо, що далеко не всі російськомовні українці є ворогами своєї країни. Я зустрічав серед них велику кількість патріотів, готових і тут щось робити, щоб допомогти Україні. Але чи готова організована громада до співпраці з російськомовними українцями, коли з україномовними не завжди діалог виходить? Складне питання, так? Це ж наша пряма вигода – мати цих людей на своєму боці, бо це в перспективі і додаткові гроші для громади, і люди до праці, і діти до наших шкіл. Та і вплив громади на канадських політиків тим більший, чим чисельніша і організованіша вона є.

Це добре усвідомлюють представники російської або російськомовної жидівської громади, які роблять величезні зусилля, щоб притягнути вихідців з України до себе. І вони таки досягли успіху. А що ми собі думаємо? Наша громада понад сто років існує в Канаді, є кілька поколінь вже народжених тут професіоналістів, що вільно володіють англійською і французькою мовами. Але як доходить до використання багаточисельних федеральних і провінційних грантів і програм, що допомагають фінансово інтегрувати новоприбулих, то тут більш активно і професійно діє молода російськомовна громада, яка тільки 15 років тому масово з'явилася в Канаді. Нещодавно у Монреалі відкрився окремий імміграційний центр для російськомовних, що фінансується федеральним і провінційним урядами, тобто за наші з Вами гроші. За державні гроші з наших же податків активно рекрутують вихідців з України до інших етнічних громад. Ще й кілька робочих місць створили для своїх. То чого ж ми пасемо задніх? Хто за це мусить взяти на себе відповідальність?

У більшості випадків непорозуміння між новоприбулими і організованою громадою ведуть до відчуження і взаємних звинувачень, від чого страждає наша загальна справа. Парадоксально, що в Торонто, де відношення до новоприбулих з боку керівництва КУК, на мою думку, одне з найприхильніших, склалася інша ситуація. Тут частина новоприбулих, що досягла певного фінансового впливу, тепер все активніше вимагає і своєї участі в керуванні громадою на найвищому рівні. Не бажаючи отримати визнання традиційним шляхом через працю в існуючих організаціях, ці люди пішли на створення альтернативної структури, що планує діяти незалежно не тільки в межах Канади, а і на міжнародному рівні. Ця організація називає себе "Четверта хвиля". Я особисто не в захваті від цього потенційного розколу в нашій громаді. Не в захваті я також і від того, що за цією громадською організацією стоїть корпорація "Міст". Не зрозуміло, як будуть поєднуватись громадські і бізнесові інтереси, бо як відомо: хто платить гроші, той і замовляє музику. Факт безперечно сумний, і треба все можливе зробити, щоб досягти порозуміння і уникнути розколу.

Цікаво, що "Четверту Хвилю" визнало керівництво блоку "Наша Україна". Ось що сказав відносно того Віктор Ющенко в інтерв'ю радіо "Свобода": "Ми зробили, на мій погляд, унікальну справу. Декілька тижнів тому ми з українцями за кордоном, громадянами України, мається на увазі, не з діаспорою, створили об'єднання, яке очолює Оксана Білозір, народний депутат. Називається воно "Четверта хвиля"... Мета цього об'єднання, цього руху – дати відповідь на всі проблеми, стати тим комутатором для українців за кордоном. Чи про їхні проблеми з імміграцією, чи про їхні проблеми захисту прав, чи про їхні проблеми юридичних..." Ось так отримав пан Лозинський (і всі ми) "подяку" від пана Ющенка. На безвідповідальну критику з боку пана Лозинського в минулому році, Ющенко відповів не менш безвідповідальними діями. Отак наші провідники скубуться, а державна і громадська справа страждає.

З чим я згідний з пані Василів-Базюк, так це з її закликком до новоприбулих створити свої організації. Але ці організації, на відміну від "Четвертої Хвилі", мусять бути складовими в системі КУК і мати своїх делегатів до КУК. Ці організації потрібні не для того, щоб протистояти організованій громаді, а навпаки, щоб

через ці організації новоприбулих нові іммігранти легше і швидше інтегрувались у громаду. Старі організації мусять активно допомагати і співпрацювати з організаціями новоприбулих, бо через них вони можуть притягати до себе нові свіжі сили. Саме для цього була створена наша організація "Зустріч" в Монреалі.

Про нашу діяльність можна довідатись на нашому сайті, який створив у свій вільний час новоприбулий і член "Зустріч", Андрій Борис: <http://zustrich.quebec-ukraine.com>. За шість років нашого існування ми зробили кілька концертів для української громади, свята Св. Миколая для дітей, Різдвяні вертепи, поїздки до українського Посольства в Оттаві на вибори, та багато іншого. Допомагаємо сиротам в Україні. Жодне громадське свято в Монреалі тепер не обходиться без тої чи іншої участі новоприбулих.

Щоб закінчити свою довгу відповідь, на закінчення хочу дати кілька висновків. На жаль, ми, як громада, не створили того інтелектуального центру, чи проводу, що мусив би аналізувати стан громади, слідкувати за негативними тенденціями і розробляти рекомендації, як ці тенденції подолати. Важлива функція такого центру також мусила б бути в виробленні таких концепцій і заходів, які б об'єднували всю громаду навколо певних, чітко сформульованих ідей. Ідея боротьби за Незалежність України довгі роки гуртувала громаду разом. Після осягнення Україною Незалежності, наша громада потребує інших, всім зрозумілих цілей, які б нас об'єднували.

Власно таким провідним центром мусила б бути Централь Кук та його місцеві осередки. При всій повазі до нашого провідного центру і до тієї праці, що Централь Кук здійснює, на жаль, вони ці вищезгадані функції не виконують. Світ навколо нас постійно міняється, та залишаються незмінними тільки методи роботи КУК. Не маємо візії майбутнього громади – куди ми йдемо, як ми будемо виглядати через 10 чи 20 років, і що треба робити тепер, щоб через 10 і 20 років ми залишались міцною спільнотою. Існує не тільки брак нових ідей, і нових підходів, але і бажання щось міняти.

Останніми роками ми йдемо по шляху інкорпорування Централі і філій. Добра ідея. Але тоді треба переймати і корпоративний підхід до керування громадою. Звітувати Голові чи Президенту КУК треба не про те, на яких сходинах він був, що відвідав і з ким зустрівся. Де ви бачили, щоб президент корпорації звітував про таке. Звітувати треба про те, чи покращився, а чи погіршився стан нашої громади за звітний період, чи збільшилась кількість учнів в наших школах і дітей в молодечих організаціях, як міцно стоять наші кредитові спілки, як успішно діють наші церкви, як інтегруються новоприбулі. Ось тоді можна сказати, успішно працювала Централь чи ні. Те саме стосується філій КУК, тільки у межах свого міста.

Очевидно, для такої діяльності КУК мусить бути наділений не тільки представницькими функціями, а також і владними повноваженнями. Організації мусять погодитись із такими повноваженнями, і директиви КУК мають бути обов'язковими до виконання цими організаціями. Це дуже серйозні зміни порівняно з сьогоднішнім станом, але без них ми приречені на поступове згасання. Такі повноваження КУК приведуть до зовсім іншого відношення до посади президента. Ця посада стане справді важливою для усієї громади, і вибори президента стануть конкурентними, коли не один, а кілька претендентів будуть змагатись на основі своїх програм, свого бачення шляхів розвитку громади. Це дасть змогу відшукати добрих провідників, які мають нові ідеї, як об'єднати громаду навколо спільної мети.

Панове, ми вже більш ніж дванадцять років як ДЕРЖАВНА діаспора. То пора починати думати і діяти по-державницьки. Нам треба будувати організовану і багаточисельну громаду. Нам потрібні сильні організації, але інтереси громади мусять бути вищі за інтереси організацій. Досить ділити себе на новоприбулих і староприбулих, мельниківців і бандерівців, на православних і греко-католиків. Перш за все ми є Українці. У нас є власна Держава, то і живемо тут задля того, щоб ширити правду про неї, показувати іншим нашу багату культуру і традиції, і виховувати нові покоління професіоналістів-патріотів, що здобуватимуть високі посади в канадійському суспільстві, але будуть завжди пам'ятати, що вони – Українці.

Forum for Studies of the History of the UPA
Форум дослідів історії УПА

ЄВГЕН ШТЕНДЕРА

головний редактор

e-mail: e.shtendera@ottawa-litopys.org

tel: 1.613.7263187

запрошуємо відвідати нашу сторінку на Інтернеті
<http://forum.ottawa-litopys.org>

Олег Скрипка про Помаранчеві дні

Соліст одного з найвідоміших гуртів ВВ Олег Скрипка, який пізніше займався виборчою кампанією Ющенка не тільки як співак, а і як його довірена особа, не збирається йти у політику і хоче нарешті записати зі своїм гуртом новий альбом.

Скрипка сказав, що він і далі збирається бути в опозиції до влади, якщо нова влада нічого не зробить для того, аби українці почали слухати якісну музику та дивитися хороше українське кіно. Він не хоче бути народним артистом, доки в Україні співатимуть під фанеру, доки культурною політикою в країні займатимуться люди "із поганим смаком".

Бі-Бі-Сі: Олег, чому у перші дні помаранчевої революції Ви часто виступали на Майдані, а потім десь зникли і останнім часом публічно поруч із Віктором Ющенком не з'являлися?

Олег Скрипка: Я не політик. Я зробив свою справу — ми зіграли 30 концертів з Ющенком. Для нас революція почалася ще влітку. І, як ніхто вже не пам'ятає, дуже мало музикантів, артистів і людей підтримували спочатку Ющенка. Це вже ніхто не пам'ятає. Насправді найважче було — це сама кампанія, особливо на Сході України. Треба було спілкуватися і переконувати людей. І з Ющенком тоді було небагато людей. А потім, піднімалися на сцену з Ющенком — це вже справа політиків, і якісь промови штовхати...

Під час концерту ми штовхали. І вийшло, що відбувся трішечки музичний переворот — одні люди, які йшли з Ющенком, а трішечки інші люди потрапили на сцену. І я все більше і більше чую: "Да, от ви підтримували, а потім кудись зникли!" А навіщо було піднімаватися на сцену, коли вже і так зрозуміло, коли на Майдані вже було п'ятсот тисяч, а потім мільйон. Наші голоси музикантів були потрібні в гарячих точках, таких як апарат Президента, таємний штаб Януковича на вулиці Грушевського. Ми там з музикантами, бардами, кобзарями співали. Це ніхто не показував по телевізору, це ніхто не дізнався. Дізналися про людей, які під фанеру стояли на Майдані і співали.

Бі-Бі-Сі: В одному зі своїх недавніх інтерв'ю ви сказали, що зараз Ющенка оточують люди, які не були з ним від початку, а на його бік перейшли вже після того, як стало очевидним, що він переміг. Кого саме ви мали на увазі? Які висновки з цього ви зробили для себе?

— **ОС:** Я не хочу уточнювати тому, що, по-перше, мій голос — це голос волюючого в пустині, і по-друге, мені все одно більшість не повірить і скажуть, що це — заздрість. В принципі, висновки я вже давно, до революції зробив. Зараз лунає така фраза: "Проти чого ми боролися, на те і напоролися". Рок-музика на Україні у дуже несприятливому становищі. У нас мало на це звертають уваги і ми просто б'ємося постійно за ефір, нас просто немає в ефірах. Прийшла естрада, і знову справу зробили одні, а зайняли передні позиції інші. Скажімо так, Руслана — вона була радницею Януковича по культурі, це показували по перших каналах. Вона співала з ним "вышел в степь донецкую парень молодой". Це всі ми дуже швидко забули. І потім коли вона головна дійова особа революції — ну це просто смішно. І ми тому не хочемо входити в тісні і дружні стосунки з людьми при владі. Ми думали, що насправді буде чесна ситуація і чесна конкуренція. А цього, я боюся, знову не відбудеться.

Бі-Бі-Сі: Складається враження, що ви тепер дистанціюєтеся від команди Ющенка... — **ОС:** Ми не дистанціюємося. Я не політична людина. А деякі з музикантів хочуть стати політиками. І, може, вони потраплять в депутати, і їх голос буде почутий, а наші голоси — вони використані, але вони не будуть почутими. От проблема. Я хочу, щоб в нашій країні люди займалися своїми справами — щоб ректори інститутів, чи депутати не співали, щоб ті, хто вмів співати, щоб вони не займалися політикою. Кожен мусить займатися тим, що він гарно вмів робити.

Бі-Бі-Сі: Ви завжди були в опозиції до влади. З приходом "народного президента" Ющенка опозиціонером ви вже не будете? — **ОС:** Я сподіваюся, що у Ющенка, у його оточення особливо, буде достатньо розуму і смаку, щоб наша культура розвивалася дійсно в сторону культури, тому що недостатньо, наприклад, навіть любити українську мову і українську пісню. Треба мати смак і треба любити гарну українську пісню. Проблема в тім, що сама українська народна пісня, вона набула такої форми, що вона у будь-якої культурної людини викликає огиду. І чому, наприклад, на східній Україні не люблять українську естрадну пісню? Тому що українська естрада дуже поганої якості. І якщо буде українська культура поганої якості, я перший стану в опозицію до такої культури. І проблема в тому, що багато людей просто перестануть поважати українськість і українську культуру. Є артисти, які дуже якісні, але вони непомітні. Є кобзарі, є музиканти невідомих груп, є барди, які ще грали на першій Червоній Руті, які складають дуже класні українські пісні. Але вони не з'явилися ні на Майдані, їх не чути ні на радіо, ні на телебаченні.

Бі-Бі-Сі: Чому? — **ОС:** Тому, що у нас в Україні не цінується якість. В цих людей немає впливу на суспільство, в них немає грошей, немає знайомств, але в них є великий талант. На сьогоднішній день у нас талант не цінується. І у нас проблема, що навіть слово "талант" ми забули.

Бі-Бі-Сі: Якби ви стали радником Президента Ющенка з культурних питань, що б Ви порадили йому зробити насамперед у сфері культури? — **ОС:** Я не буду радником Ющенка з культурних питань!

Бі-Бі-Сі: Ну а якби? — **ОС:** По-перше, треба знати і виділити ті стратегічні галузі в культурі, які дійсно важливі. На сьогоднішній день у нас відбувається шовінізм естради. Естрада — це не єдиний вид мистецтва! Світовий досвід показує, що на сьогоднішній день найбільш впливове мистецтво — це кіно. Треба вкладати в українське кіно. У нас немає професіоналів в кіномистецтві. На сьогодні верхню планку в кіно завоювали оці мізерні, ганебні, жахливі фільми. Ще акцент треба ставити на стратегічних напрямках — це класична музика, це джаз, це українська народна пісня, українська народна культура. Коли ми робили фестиваль "Країна мрії", скільки переходів ми мали від держави. Я ніколи не міг подумати, що з народною українською піснею ми будемо настільки заважати. Це все залежить від смаку людей при владі — від міністра культури, від радника по культурі, від їхнього смаку.

Бі-Бі-Сі: Під час виборчої кампанії ви спілкувалися з оточенням Ющенка. Які смаки у

людей, що претендують на творення культурної політики в Україні? — **ОС:** У політиків просто немає часу набиратися культурної інформації. І, на жаль, на них дуже сильно мають вплив жінки, діти. А жінки, діти, вони теж виховуються у цьому нашому інформаційному, хворому просторі.

Бі-Бі-Сі: То як ви думаєте, чи зміниться культурно-мистецьке життя в Україні за Президента Ющенка? — **ОС:** Я думаю зміниться, але, на жаль, у нас ще не буде культурної ситуації європейської. Для цього треба, щоб кількість людей з гарним смаком набрала критичної маси. На жаль, в Україні їх дуже-дуже мало. Що б я зробив, якби я був радником? Я би відмінив всі ці звання антинародних артистів, які на 50 відсотків куплялися за гроші. Сьогодні ті достойні люди, які мають це звання, поряд з іншими людьми, які просто купили його за гроші. Це просто дискредитує звання такого артиста. Тому що, коли я приїжджаю в регіони, мене питають: "А як вас представити? Ви який артист?". Я кажу: "Я не який артист". "А, ну значить ви дійсно ніякий артист. Ви ж не заслужений, не народний артист". А мені просто соромно бути народним артистом!

Бі-Бі-Сі: Який ваш найяскравіший спогад з часів "помаранчевої" революції? — **ОС:** Ще до революції запало в душу, як нас зустрічали на Західній Україні. Адже наша потенційна аудиторія завжди була на Сході, бо всі хлопці у нашому гурті з Києва, а моє коріння на Полтавщині. Я — типовий східняк, як і Ющенко, до речі. Мій темперамент східний, і та енергетика, яка у нашій музиці, вона східно-українська. Ну а сльози наверталися на очі вже на Майдані. Це дійсно були важливі, незабутні моменти, які ніхто з нас вже ніколи не переживатиме. Я багато разів плакав під час революції, тому що ми довгий час жили в країні недовіри до людей, які поряд з нами живуть, невіри. І тут виявляється, що багато гарних, сильних людей, якими можна пишатися. Це дійсно дуже зворушливо.

Бі-Бі-Сі: Як ви самі змінилися порівняно з тим, якими були до "помаранчевої революції"? — **ОС:** Я завжди був критиканом. Але тут я зрозумів, що мій голос не єдиний. Нас було МІЛЬЙОН на Майдані таких же, як я. Потім люди до мене підходили і казали: "Чому на сцені грає естрада? Чому немає кобзарів, чому немає стрілецьких пісень, чому немає народної пісні?" Виявляється, що не один я так думаю, що мусить звучати СПРАВЖНЯ українська пісня, яка не звучить, на жаль, до сих пір. Тому що 90% людей на Україні не знають, що таке справжня українська пісня, досі ця інформація до них не дійшла. Вони думають, що це шароварщина, тілі-тілі-тралі-валі. Вони думають, що це — українська пісня. Вони думають, що це Сердючка — це українська пісня, вони думають, що це — Руслана. Але це не є українська пісня, абсолютно. Вона звучить зовсім по-іншому.

Бі-Бі-Сі: Які плани у "ВВ" і у вас особисто на 2005 рік? — **ОС:** Ми хочемо закінчити альбом бо пізніше займалися політикою. Ми знову в жаху від того, що треба робити кліпи, тому що їх немає з ким робити. Знову їхати до Москви вже не хочеться, з-за кордону привозити режисерів — це неможливо, це нерентабельно. Запрошують за кордон, в Америку — не знаю, чи поїдемо. Хочу, щоб улітку знову відбувся фестиваль "Країна мрії". Крім того, мені ще перед виборами Ющенко запропонував проект — зібрати народні пісні з батьківщини нашого першого Президента Михайла Грушевського. Він давно хотів випустити таку збірку, тому звернувся до мене по професійну допомогу. А це мене і тоді, і зараз дуже цікавило. Тому зізнаюся, це мене відразу і купило. Мені було б дуже цікаво, приємно і важливо це зробити.

Бі-Бі-Сі: А коли вийде ця збірка? — **ОС:** Ми ще не працювали над нею, бо треба ж було перемогти.

Марта Шокало, Бі-Бі-Сі

ОТТАВА, 11 ЧЕРВНЯ 2005

7:30 вечора

**Собор Св. Івана Хрестителя,
952 Green Valley, Ottawa**

МУЗИЧНО-ХУДОЖНЯ ПРОГРАМА

**Над нами — небо!
СЕСТРИ ТЕЛЬНЮК**

та виставка художника

ІГОРА ПОЛІЩУКА

http://www.telnyuk.info/duet_pages/01_03_ua.html

http://www.pbase.com/igor_74/

Читачі "ОВ" просять продовжити тему українського сучасного політичного анекдоту. Виконуємо ваше бажання. Найстрашніші злочини на землі були зроблені з серйозними виразами облич. Тому усміхайтесь, шановні, усміхайтесь! Адже світ вижив тому, що сміявся. Україна виживе теж тільки тоді, коли навчиться голосно, відверто і широко сміятися. У тому числі над своїми політиками.

3000-й рік. Київ, майдан Незалежності у Києві. Опівночі виходять душі Кучми та його соратників погрітися біля вогнища. Підходить душа майора Мельниченка: "Хлопці, пустіть погрітися!" – "А ти хто такий?" – "Як, не впізнали? Завдяки мені світ дізнався правду про Україну". Кучма: – "Віта! Янукович!!! Приєднуйся!"

Президент Кучма звернувся із щорічним посланням до українського народу. До нього український народ уже поспішав Кравчук, Горбачов, Черненко, Андропов...

Президент повинен завжди поважати своїх наступників. Адже саме їм вирішувати, на якій дачі його потім тримати під домашнім арештом.

Вибори. Кандидат Янукович та керівник його виборчого штабу Тарас Чорновіл безперестанку їздять Україною по містах-селах, агітують. За місяць керівник штабу каже до кандидата: "Вікторе Федоровичу, у мене є достовірна інформація про те, що наші дружини за час нашої відсутності стали лесбійками". Кандидат зажурився: "Боже мій! І що бракувало моїй дружині? Я ж її так любив, я ж лише заради неї погодився йти на ці вибори!" – "Не знаю, Вікторе Федоровичу! Особисто мені ви все більше і більше подобається".

У Януковича беруть інтерв'ю.

– Віктор Федорович, як пишеться слово "яйце": через "Ц", чи через "ТС"?

– Хмм... Точно знаю, що "САЛО" – через два "С".

Голова обласної держадміністрації збирає керівників райадміністрацій.

– Якщо вибори пройдуть успішно і президентом стане Янукович, я всім вам подарую по меблевій стінці.

– А якщо Янукович програє?

– Тоді у нас буде одна стінка на всіх.

– А сьогодні в нас на передачі "О, щасливчик!" Владімір Путін. І я ставлю запитання: "Коли Україна розрахується за газ?" Є 4 варіанти відповіді: "А" – у першому кварталі, "Б" – у другому кварталі, "В" – у третьому кварталі, і "Г" – у четвертому кварталі.

– А можна дзвінок другу? – Будь ласка...

– Алло, Леоніде Даниловичу, коли ви розрахуєтесь за газ?

– Ну, розумієте... – Ні, Леоніде Даниловичу, мені потрібна правильна відповідь.

– А які є варіанти? – Скажу коротко: "А", "Б", "В", "Г".

– А "Х" там немає?

Під час похорону Кирпи виступає Леонід Кучма.

"Товариші! Помер наш побратим міністр транспорту Григорій Кирпа..." – Голос з натовпу: "Хто, кажете помер?" – Кучма до Януковича: "Вікторе Федоровичу, поясніть товаришу". – Янукович: "Хто треба, той і вмер".

Як шкода, що усі, хто знає, як керувати нашою країною, уже працюють таксистами чи перукарями...

Кучма приїжджає на завод і по-батьківськи розмовляє з робітниками.

– Ну, як живе? – жартує Леонід Данилович.

– Добре живемо! – жартують у відповідь робітники.

Відповідно до постанови уряду України «Про пільги чорнобильцям»: До осіб, що проживають у радіусі 20 кілометрів від місця аварії, варто звертатися з приставкою "фон", у радіусі 10 кілометрів – "ваша світлість", у радіусі 5 кілометрів – "ваше сіятельство".

Телевізійне шоу "Поле чудес" в Україні. На гру крутити колесо фортуни запросили Кучму, Януковича та Ющенка. Ведучий оголошує завдання:

– Ви маєте вгадати слово із шести букв, яке характеризує економіку України.

Першим крутить барабан Кучма: – Літера "З"!

– Є така буква (відкриває літеру посередині слова).

Кучма крутить барабан далі. – Літера "П"! – Нема такої букви!

Крутить барабан Янукович. – Літера "Ц"! – Нема такої букви!

Хід переходить до Ющенка. – Я можу назвати все слово.

– Прощу, пробуйте! – Кризис.

– Правильно! Ви виграєте головний приз!

Янукович до Кучми: – Леоніде Даниловичу, і я також, як і ви, був переконаний, що п...ц, але якщо Ющенко з ведучим кажує, що це тільки "кризис", то ще не все втрачено!

Кучма до міністра фінансів: – Слухай, скажи мені, що відбувається в нас в економіці?

– Ну, Леоніде Даниловичу, зараз спробую пояснити...

– Та ні, пояснювати мені не треба, пояснити я і сам можу.

Ті мені скажи, що відбувається?

Далі похорон міністра транспорту. До труни підходить Медведчук, схиляється, цілує покійного у лоба і кладе до труни сто доларів. Підходить Шуфріч. Схиляється, цілує, кладе сто доларів. Підходить Янукович. Схиляється, цілує, випишує чек на триста доларів, кладе у труну і забирає двісті здалі.

– Що спільного у морських свинок і українських соціал-демократів (об'єднаних)?

– Морські свинки не мають нічого спільного ні з морем, ні зі свинами, а соціал-демократи – ні з соціалізмом, ні з демократією.

Зустрічаються якось Путін, Буш і Кучма за столом переговорів і обговорюють податкову політику своїх держав. Буш: – Середньому американцю я плачу 3000 доларів на місяць, 1000 доларів забираю на податки... І як вони на 2000 доларів живуть?

Путін: – Середній росіянин одержує 300 доларів на місяць, 150 доларів – податки.... і як вони викручуються на 150 доларів? Не розумію.

Кучма: – Середній українець одержує 50 доларів на місяць. Податки 100 доларів. І де вони 50 доларів беруть, щоб зі скарбницею розрахуватися?

У Верховній Раді пройшов благодійний обід. Недоїдки зі столів були направлені в 24 дитячих будинки.

Повідомлення по радіо: Донецькі повії вийшли на мітинг із вимогою видати зарплату шахтарям.

– Чому Ви, подаючи в суд на підприємство за невиплату зарплати, найняли такого молодого адвоката?

– Щоб не вмер до кінця процесу.

Як називають людей, що не їдять м'ясо?

– Пенсіонери.

2002 рік. Ющенко з Тимошенко йдуть Хрещатиком.

Ющенко щось намагається пояснити Тимошенко:

– Я все-таки доведу тобі, що в нас є Конституція!

Підійшли до міліціонера.

– А скажіть мені, шановний, у нас є Конституція?

– Я жби зараз покажу Конституцію! – закричав міліціонер.

– Раз покаже – значить є, – радісно сказав Ющенко.

Виборці запитали Кучму: – Куди ви нас поведете?

Я вас не поведу, я вас пошлю! – відповів Леонід Данилович.

Острів Тузла. Ловить москаль рибу, а українець йому допомагає, поливають п'ятдесят грам. Ну ось зловили вони золоту рибу, і та дає загадати москалеві два бажання, а українцеві одне. Той і вирішив підколоти українця: – "Хачу щоб на радній матушке Росії ні одного хохла не осталося, щоб всіх в Україну вивезли". Рибка каже, що зроблено. Москаль продовжує: – "Тепер обгороди всю страну большой каменной стеной, чтобы ні одін хохол назад не пролез". І це бажання рибка виконала. Настала черга українця. Ну от він у рибки і питає: –

"Правда, що на тій клятій Москальщині ні одного вкраїнця не залишилось?". Та каже, що правда. – "І правда, що стіна суцільна, жодної дірочки?". Рибка знов каже, що так. – "Ну, тоді, заливай всю до сраки бетоном..."

Наш уряд схожий на величезне дерево з мавпами, усі на різних гілках і на різних рівнях. Одні ще деруться нагору, інші займаються дурницями, деякі шушукуються, а багато хто сидить просто без справи. Мавпи на самому верху дивляться вниз і бачать тільки усміхнені морди... Мавпи на самому низу дивляться нагору і бачать одні суцільні заді!

На іспит до університету приходить дівчина – наскільки гарна, настільки тупа. Викаладач вирішує "витагнути" її бодай на четвірку – просто, за гарні очі. "Скажіть, будь ласка, яких українських політиків ви знаєте?" – "Кучма..." – невпевнено промовляє дівчина. – "А ще?" – "Чорновіл..." – шепоче студентка. – "Добре, а яку партію очолював Чорновіл?" – Студентка змовкає, даючи зрозуміти, що на цьому її пізнання в українському політичному житті вичерпані. Викаладач підказує: "В назві цієї партії є літери Х і У, а всього літер – три..." – Обличчя студентки прояснюється і вона готова відповісти – зрозуміло, що... Викаладач теж розуміє, і робить превентивну підказку: "А ще в цьому слові є літера Р". Студентка – здивовано – "ХУР???"

Вибори минули, Кучмі що раз більше втинається. Вирішив відмолити свої гріхи. Пішов до церкви, вкляк перед розп'яттям.

– Боже, зроби, щоб мені пощастило...

– Тобі вже пощастило...

– А в чому ж тоді моє щастя?

– Твоє? У тому, що в мене руки до хреста прибиті.

Президент провів засідання за закритими дверима. До вечора ключі були знайдені.

Ющенкові не потрібні соратники, що вміють тільки підтакувати. Якщо він говорить "ні", ми усі говоримо "ні".

Президент вирішив познайомитися з головним анекдотником країни і запросив його в Маріїнський. Той прийшов, оглядає кабінет і захоплюється: – Яка обстановка!

Президент: – Незабаром так буде в кожній українській квартирі!

– Одне з двох: або ви будете розповідати анекдоти, або я.

Блок "Наша Україна" оголосив конкурс на крашу Моніку Левінську до Ющенка – аби довести, що нова влада бодай щось може.

Затонув у океані корабель, але один з пасажирів – українець – чудом врятувався. Доплив він до найближчого острова, який виявився безлюдним. За кілька років пропливав поруч інший корабель. Побачив звіздам острів, на якому стояла охайна хатинка, стайня, пащатка завелися, оброблене поле, а також дві церкви. Пристали до острова, знайшли українця, оглянули все, чудуються і далі питають: "А що то за церква?" – "То – Храм Різдва Пресвятої Богородиці Української греко-католицької церкви, у якій я молюся". – "А ота, друга?" – "А то – православна, до якої я – ні ногою!"

Приходять представники трудящих до Ющенка і кажуть: "Вікторе Андрійовичу! От ви реформи впроваджуєте, економікою керуєте, а життя простого люду не знаєте. Проїхались би у трамваї, відвідали б базар – побачили, як воно живеться низам". Ющенко перейнявся бідами народу, наступного ж дня відпустив охорону та водія, сів у трамвай і скомандував водієві: "Швидко! На базар!"

Після чергової спроби перерозподілити парламентські комітети Кравчук дзвонить Сурику: – Приходь у Раду, не бійся. Юлі немає – лежить вдома. Говорять, ушкоджена нога дуже болить.

– Знав би ти, як у мене болить те місце, об яке вона цю ногу зашкочила

Засперечалися ми з кумом, що він з'їсть відро вареників. Ів, ів, майже все змолотив, рот повний, а один залишився. Болітники: "Ну! Ну! Майже виграв!". А він каже: "Ні, не можу, передостанній в роті, а на першому я вже сиджу".

ОГОЛОШЕННЯ

Якщо ви маєте будь-яке оголошення відносно винайму-пошуку помешкання, продажу і купівлі нерухомості або будь-яких речей, пошуку чи надання праці, знайомств, шукаєте однодумців, реклами у сфері послуг, або хочете оголосити про діяльність своєї організації чи фірми — звертайтеся до «Оттавського Вісника». If you have any advertisements (regarding rent, selling, buying, job offers or search, business advertisement, any kind of service — medical, real estate, construction, etc.), please contact "Ottawskyj Visnyk".

Пошук

- В квартирі облаштована окрема кімната в центрі Києва (вул. Б. Хмельницького - письменницький будинок РОЛІТ) 300 євро в місяць, телефон, балкон, TV, пралька, сніданок/вечеря, можливо обумовити короткотерміновий побут, додаткову кімнату для другої особи, за домовленням зустріч-провід з/до літoviща e-mail: tmarta@estart.com, тел. (380-44) 244-3667

Потрібно

- Активних і енергійних розповсюджувачів "Оттавського Вісника" в українській громаді у будь-якому місці Північної Америки на комерційній основі. Деталі за контактними адресами на 2-ій сторінці цього числа.

Праця

- Family located in Rothwell Village (near National Research Council, East Ottawa) seeking experienced caregiver for three children (7, 4 and infant). Bilingual (Ukrainian/English or French/English) preferred but not mandatory. Starting in mid-Fall 2005. For more information contact Chrystia at 742-0322.

Продається

Комп'ютер з кирилицею, українськими програмами, пристосований для роботи з кирилическими текстами, принтер. Тел.: (613) 761-5786

■ \$269,900

Private 5-bedroom bungalow situated on a quiet residential street in the Upper Britannia area. The property offers excellent access to schools, shopping, transit, nature and bike trails, park, beach (4 min. walk) and recreational facilities (closed and open tennis court, yacht club, skating rink, etc.) This solidly constructed bungalow has much to offer the active family or first time buyer alike.

- Features: a wood burning fireplace in the living room; hardwood flooring throughout the ground level, open concept kitchen. The basement has 2 bedrooms, a 1/2 bathroom, spacious entertaining area, laundry room and lots of storage space.
- Outside you can enjoy a spacious yard and a mature cedar hedge makes you, your family and friends feel very private.
- Lot Size: 75 X 100. Exterior: Brick.
- Outside Parking: 3 Cars (chain parking)

To view the house, please call (613) 596-6097 to make an appointment.

Volodymyr Katrusenko
dusko@sympatico.ca
(613)225-5769

**графічний дизайн •
веб дизайн •
верстка і публікації •
реклама •**

**GRAPHIC
DESIGN
DESKTOP
PUBLISHING**

УПЦ МП — неканонічна

УПЦ Московського патріархату визнано неканонічною в Україні. Як повідомляє агенція Інтерфакс-Україна, під час зустрічі офіційної делегації Вселенського патріархату з Президентом Віктором Ющенком керівник делегації архієпископ Скопельський Всеволод (Майданський) передав українській стороні послання патріархату. "Церква-Мати, Константинопольський патріархат, вважає, що її дочка — Московський патріархат — має ту канонічну територію, яка існувала в цій Церкві до 1686 року. Підпорядкування Київської митрополії Московській Церкві було здійснено Патріархом Діонісієм без згоди і затвердження Святого і Священного синоду Великої Церкви Христової", — сказано в тексті послання.

Мама Раїса

829-4935

**вареники/пирог:
з картоплею, капустою,**

BUDUCHNIST CREDIT UNION MORTGAGE SPECIAL

**16 months 3.65%
21 months 4.10%**

Visit one of our branches for more details:

2280 Bloor Street West, Toronto, ON M6S 1M9	(416) 763-6883
1891 Rathburn Road East, Mississauga, ON L4W 3Z3	(905) 238-1273
221 Miller Avenue, Scarborough, ON M1S 4P4	(416) 299-7291
249 Kenilworth Avenue North, Hamilton, ON L8N 4S4	(905) 544-7776
913 Carling Avenue, Ottawa, ON K1V 4E3	(613) 722-7075
Outside the GTA	1-800-461-5941

**BUDUCHNIST
CREDIT UNION**

www.buduchnist.com

Rates subject to change without notice.

ЛЕСЬ ТАНОК: СПЕРЕЧАЮТЬСЯ НЕ ЗА МОВУ, А ЗА УКРАЇНУ!

Мовна ситуація, що склалася сьогодні в Україні, вимагає сприяння українській мові. Ми маємо продовження того ж курсу, коли на одну українську книжку припадає близько 30 російських книжок. Маємо засилля російськомовної преси, в Україні практично немає вільних українських телеканалів. Україна — єдина держава, яка на власному бюджеті тримає всі російські школи, Російський національний театр і близько 60 російськомовних театрів. Натомість в Росії немає українських шкіл, театрів, солідних українських газет. Україна — розвинута держава в сенсі мовної толерантності. Тому йдеться про те, що Україну сьогодні потрібно переводити на українську державну мову. Отже, й освіта буде українськомовною. Ми прожили майже 15 років у незалежній державі і сподівалися, що українська мова еволюційним шляхом отримає більший плацдарм. Натомість 2004 року ми повернулися на рівень вживання української мови 1958 року, часів Щербицького.

PERLEY-ROBERTSON,
HILL & McDUGALL LLP

Warren L. Creates, B.A., LL.B.

Immigration Lawyer

Head of Immigration Law Group

Practice restricted to all immigration & related matters, including:

- work permits •
- permanent resident applications •
- appeals •

Ворен Крітс

Імміграційний адвокат

Вирішення усіх видів імміграційних справ включаючи:

- дозволи на працю
- візи для постійного проживання
- апеляції в суді

PERLEY-ROBERTSON, HILL & McDUGALL LLP

Tel: (613)566-2855 • (613)566-2839 • (613)238-2022

Legal Assistant: Nadia Malyna • e-mail: nmalyna@perlaw.ca

e-mail: wcreates@perlaw.ca,

www.perlaw.ca

90 Sparks Str., Suite 400, Ottawa, ON K1P 1E2

день. І я відчув певну силу, незважаючи на складність ситуації. Це, мабуть, такий непомітний момент. Але то мене вразило.

- *Ви робили все це, бо вважаєте, що хтось повинен це робити?* — Так, абсолютно.

- *Чому, що це вам особисто приносить?* — Задоволення. Знаєте, це справа виховання. Я тут виріс, у Канаді. Але вдома виховувався в українському дусі. І коли питається, що в житті дає задоволення... Ось я займався довгий час бізнесом, який мені добре пішов. Звичайно, я щасливий в житті, що завдяки цьому у мене опинилися різні бізнесові можливості, не те, що це якісь великі, надзвичайні суми мені вдалося заробити... Але знаєте, коли в житті все матеріально... Коли до мене такі дари прийшли, треба також віддячитися. І не тільки тим, що можна віддячитися у матеріальний спосіб, бо є ще різні знання, праця в громадських організаціях, вміння... Коли можна те знання й ресурси вживати, щоби тим принести користь на багато вищому рівні - це велике почуття щастя. Це тяжко підрахувати. Але людина чим відрізняється? Що в неї є душа, є такі речі - і коли вони позитивно здійснюються - вони й дають душі щастя.

- *Сподіваємось, що ви ще не раз використовуватимете нагоду лобювати в уряді потреби від українських канадців. А як справа з інтернуванням українців під час першої Світової війни?* — Вона вже недалеко від завершення. Я й не пам'ятаю, скільки в мене було зустрічей по справі інтернованих - і з бюро прем'єр-міністра, і з КУК, і з різними групами та різними департаментами тут, в уряді. Треба відзначити, що міністра фінансів Ральфа Гудейла не треба було дуже переконувати. Ним в бюджеті вже й кошти відкладені, щоби залагодити з цим і нарешті закінчити це болюче питання. Як ви знаєте, на жаль, зараз трохи неясна ситуація з нашим урядом і взагалі чи цей бюджет пройде. В такому випадку ця можливість може втратитися. То би було шкода. Однак згаданий сьогодні *Foreign Policy Review* вже прийнявся, як офіційна політика канадського уряду, тож повернути дозад буде надзвичайно важко, навіть якщо уряд розлетиться. Але я би хотів у наступних тижнях завершити справу інтернування українців. І це вже так близько до завершення...

- *Чому це так довго, роками просувається?* — Через те, що ми не мали людей тут, в уряді, щоби попіхати цю справу. Знаєте, одна річ - бути поза стінами і під ними гукати та товкти їх кулаками, а друге - мати людей всередині. Тому мені й вдалося викласти питання про інтернованих українців та настояти на виділенні ресурсів. До мене надійшло звернення, що тепер буде з тою резолюцією Інкі Марк щодо інтернованих, яка вже двічі пройшла і одностайно прийнялася, між іншим, останній раз в Парламенті. Її направили в комітет. На жаль, як уряд впаде, кінець, та резолюція закінчується. Що важливіше - як нам вдасться в наступних двох тижнях завершити справу інтернування, незважаючи, чи та резолюція пропаде в комітеті, чи уряд розпадеться - але коли уряд затвердить, що конкретно з тих двадцяти п'яти мільйонів стільки і стільки йде на ті проекти, то це не змінюється.

- *А українська громада в Канаді може зараз у цьому якось допомогти?* — Ні. Воно вже поза те перейшло. Тепер треба, щоби уряд і КУК сіли та конкретно підписали договір. Я думаю, що до двох-трьох тижнів це би вдалося. Одинока загроза є, чи до того часу уряд не впаде. Нині в мене була зустріч з головою КУК. Я просив, щоби якнайскоріше делегація КУК приїхала сюди, до Оттави. Я буду все робити, що я можу, щоби ця зустріч відбулася. Такі шанси рідко бувають, коли делегація КУК може сісти за переговори в Оттаві, де з другого боку стола будуть українські члени Парламенту, котрі репрезентують уряд. Такі можливості рідко бувають. Їх не можна втрачати.

- *Що би ви хотіли сказати на закінчення читачам?* — Те, що я вже не раз казав. Нас тут у Оттаві мало! Тобто членів Парламенту українського походження, і не тільки українського походження в сенсі, що десь там бабуся чи хтось у родині українського роду... Людей, які цікавляться питаннями української громади - їх є мало. Найвища пора, щоби ми зорганізувалися до наступних виборів, щоби вибороти більше додаткових українських членів для канадського Парламенту

Розмову вели Галина Мокрушина та Богдан Малина

Під час інтерв'ю в офісі 555-D Бориса Вжесневського

House of Commons Debates

March 24, 2005 · Volume 140 · Number 074 · 1st Session · 38th Parliament

Ukrainian Canadian Reconciliation: Excerpts from a Speech by Boris Wrzesnewskyj, M.P.

Mr. Speaker, it is with a heavy heart that I rise today to speak to Bill C-331, a private member's bill that seeks to recognize the injustices that were done to persons of Ukrainian descent at the time of the First World War. [...] While some would have preferred to sweep the tragic episode of the internment operations from 1914 to 1920 into the dustbin of history, the Ukrainian Canadian community remembers, and through public acknowledgement by the government seeks to bring closure to a painful episode in our common history.

In the decades following Canada's Confederation, thousands of Ukrainians were encouraged to leave their homeland and embark on an arduous journey that took them to some of the most remote parts of western Canada. [...] Yet despite having built Canada's West and despite having been a counterbalance to the expansionist intents of settlers from the United States, Ukrainian Canadians experienced prejudice and racism in their new homeland.

With the outbreak of World War I, this prejudice and racism was fanned into xenophobia culminating in the implementation of the War Measures Act as a result of an order in council by the Canadian government. Some 8,579 so-called enemy aliens, of which over 5,000 were Ukrainians who had emigrated to Canada from the Austro-Hungarian Empire, were interned. These internees, which in many cases included women and children, were not only disenfranchised, but their homes and homesteads were taken away from them. They were sent to processing centres for internment and then sent to work camps to live behind barbed wires.

In addition to this internment, some 80,000 Canadian citizens, of which the vast majority were Ukrainian, were obliged to register as enemy aliens and then required to report to local authorities on a regular basis.

From 1914 to 1920, a breaking of the trust between the government and its own citizens took place in Canada. It was called internment. Politicians and leading Canadians took an active role in its justification by feeding the dark side of human nature: fear of different cultures, prejudice and xenophobia. [...] It is an example of the terrible human cost paid when xenophobia and racism are fuelled by international threats and are unchecked by legislation.

Today, notwithstanding the existence of the Charter of Rights and Freedoms, processes such as denaturalization and deportation show the vulnerability of individual rights when government succumbs to ignorance and fear. As the grandson and son of Ukrainian immigrants, I have a particular appreciation for the significance of the member's bill. I view the bill as part of the process to ensure that this historical wrong is righted through an honourable acknowledgement.

After 85 years it is high time that the internment operations against Ukrainian Canadians be properly addressed. [...] Finally, resources should be set aside to establish educational projects. Such projects should be agreed to by the Ukrainian Canadian Congress and the Government of Canada.

I believe that there now is the will in the House for a reconciliation to which the bill speaks. I am optimistic and look forward to the day when the Government of Canada and the Ukrainian Canadian Congress begin the negotiation process so that present and future generations of Canadians will be afforded the opportunity to learn from this tragic episode in our history. The time for a reconciliation has arrived.

КОМП'ЮТЕРИ ОБСЛУГОВУВАННЯ ТА РЕМОНТ

Віталій Смішний, e-mail: Vsmishny@hotmail.com phone: (613) 761-5786

Діагностика - Ремонт - Модернізація - Видалення вірусів - Розробка Web сторінок - Домашні та офісні мережі
Ремонт побутової техніки, модернізація та обслуговування комп'ютерів та периферії. Повне видалення вірусів, відновлення інформації, встановлення програмного забезпечення. Розробка та супровід Web сайтів. Доставка нових та відновлення вживаних картриджів на лазерні, струменеві принтери та копіювальні апарати. Комп'ютери довільної конфігурації на Ваше замовлення. Проектування, монтаж та обслуговування комп'ютерних мереж. Ремонт побутової техніки (телевізори, домашні кінотеатри, програвачі, відеомагнітофони, телефони тощо)

ТВОРЧА СТОПІНКА

Ron Sorobey

Born in Winnipeg, Manitoba. His grandparents immigrated to Canada from Ukraine in 1899 and 1912. His interest in model making had its roots in his Father's service in the Royal Canadian Navy during the Second World War. During the war Ron's Father took dozens of photos of ships, aircraft and military vehicles that filled two albums. Ron became fascinated with military hardware and began building models at the age of ten. Initially he built US and British ship and aircraft models. At this time, he began to expand his interests into military vehicles and figures.

In 1970's, Ron was a serving officer in the Cameron Highlanders of Ottawa.

Being of Ukrainian ancestry and an avid amateur historian, Ron was always looking for models that featured Ukrainian subject matter. However models with a Ukrainian theme were virtually nonexistent. Nevertheless, it was occasionally possible to find one, made outside of Ukraine.

Ukrainian knight - 10th century

More recently, in independent Ukraine, established model companies began to produce Ukrainian war miniatures. Among two of the best examples of these new model companies are ICM and Roden of Ukraine. It is possible now to make figures of Cossack, Ukrainian MiG-29's and Ukrainian soldiers on UN peacekeeping duty.

Ron's only problem now is finding time to build these new kits. He is active in the UCPBA of Ottawa, Knights of Columbus Council 9557, Saint John the Baptist Ukrainian Shrine and other local Ukrainian organizations. He also spends time on his

other interest: researching and writing articles on Ukrainian military history. These include:

- Konowal VC: A Canadian Hero in 1996 (co-authored with Lubomyr Luciuk Professor of the Royal Military College)
- 'Filip Konowal, VC: The Rebirth of a Canadian Hero,' Canadian Military History 5, no. 2 [Autumn 1996]: 44-56.
- 'Cossack Pirates of the Black Sea', June 2003 issue of Military History
- 'Ukrainians Fight for France', September 2004 issue of World War II Magazine

Ron is a Senior Program Advisor in the Tariff Policy (Customs) Directorate of the Canada Border Services Agency. One of his current Areas of responsibility is preparing classification policies on military vehicles, aircraft, ships and weapons.

Contact mail address for interested model hobbyists: 1011-475 Elgin St., Ottawa, ON, K2P 2E6

Ukrainian cavalry trooper, Premier Battalion Ukrainien, French Army of Interior, August - October 1944.

In August 1944, over 1200 Ukrainians who had been forced to join the 30 Waffen SS Division, switched sides and joined the Allies. They were instrumental in blocking the German Army's main escape route until the main Allied forces reached Eastern France.

Plastic, made in China

King Danylo Romanovych - 1250
Resin kit - made in USA

Ukrainian Knight and Mongol Warrior - 1251
Resin, made in USA

Cossack Colonel and Polish Rota Master (colonel of light cavalry) - (1650)
Made in USA and Great Britain, resin

Ukrainian (UN) peacekeepers - Bosnia - 1994
Made in China, plastic

Ukrainian Dr-biplane Hetmanate Skoropadkyj period (1919-20) Plastic, made in Canada

Ukrainian MiG-29 - 1993
Plastic kit - made in USA

продовження на стор.20

The new executive of the Canada-Ukraine Parliamentary Friendship Group includes: Mr. Wrzesnewskij, chair; MP Walt Lastewka, vice-chair; MP Inky Mark, vice-chair; Sen. Raynell Andreychuk, vice-chair; Sen. Consiglio Di Nino, treasurer; MP Eleni Bakopanos, secretary; Sen. Jerry Grafstein, MP Judy Wasylycia-Leis, MP Bernard Bigras, MP Peter Goldring, MP Joy Smith, and MP David Kilgour, directors.

Wrzesnewskij: Government of Canada gives Ukraine priority in its foreign policy review

Ottawa — Liberal MP Borys Wrzesnewskij (Etobicoke Centre) and Chair of the Canada-Ukraine Parliamentary Friendship Group welcomed the federal government's new "white paper" on foreign policy, unveiled yesterday in Ottawa, not only for its vision, but for its commitment to invest Canadian resources in strategic, foreign development assistance in countries such as Ukraine.

The International Policy Statement (IPS) sets out a new framework to make Official Development Assistance (ODA) more effective by targeting Canadian efforts and resources into key countries and key sectors within these countries. Canada currently provides development assistance to 155 countries. Of those countries, only 18 receive assistance valued at more than \$10 million annually and 54 receive less than \$1 million annually. Under the new IPS, the government of Canada will focus bilateral development programming on 25 "Development Partners". Ukraine is the only European country to make the list of 25 "Development Partners" and that is great news according to Wrzesnewskij:

"Since my election last year I have been speaking about the tremendous opportunity that exists in evolving our 'special relationship' between Canada and Ukraine into a strategic relationship. Our 'special relationship' was based on hundreds of thousands of human ties between our two countries and the fact that the 1.1 million Ukrainian-Canadians can be considered one of Canada's founding peoples. During the Orange Revolution our government gave substance to the term 'special relationship.' By including Ukraine on the new list of 25 Development Partners our government has clearly signalled that this 'special relationship' is evolving into a strategic one. There is tremendous potential for Canada's and Ukraine's relationship to develop in the areas of commerce, environment, defence and culture."

The new international plan focuses on five sectors: good governance, private-sector development, environmental sustainability, health, and basic education. Canada Corps will continue to play a key role in developing partnerships between government, civil society and the private sector.

Ukrainian Knight vs. Teutonic Knight - 1380
Resin, made in USA

Saint Volodymyr the Great - 988
Metal - made in France

УВАЖАЙТЕ ВОЯКІЗ

Collectible Items
Hand painted plastic
Ukrainian toy soldiers
Scale: 100mm (10cm) = 4"

Дивізійник
#101

Стрілець УПА
#102

Сотник УПА
#103

маштаб: 100 mm (10cm) = 4"
пластикові моделі

II світової війни

To order: VOYAKY MODELS
10 Lyall St.
Ottawa ON
K2E 5G6 CANADA

Each item \$30 US, \$40 CND, £20 UK
All toy soldiers available in unpainted version
\$20 US, \$25 CND, £13 UK
For an order of 3 or more items discount of 10%.
Add 4.50 in Your Currency for Shipping and Handling.
Prices subject to change

Zaporozhian Cossack - (1700)
Resin, made in UK.

Прочитали самі – передайте іншим!